

МЕТЛА

Хто правду чинить –
іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

ЦЕРКВА, ЯКА НЕ МОВЧИТЬ

Події останніх місяців, які відбуваються в Україні, тримають у напрузі як усе наше суспільство, так і кожну людину зокрема. Стривоженість наших парохіян особливо відчувається під час слухання сповіді, під час приватних розмов, під час богослужінь. Варто відзначити, що особливо сьогодні наші парохіяни потребують заспокоєння, поради, підтримки, умиротворення. Саме тому вони з надією дослухаються до слова Церкви. Воно й не дивно, адже саме Церква має сьогодні найвищий ступінь довіри у наших людей. І ця довіра є оправданою, бо пережиті події показали, що Церква не стоїть осторонь, не перебуває у підпіллі, не іде на компроміс зі злом. Церква довела свій високий авторитет.

Не говоримо про всі церковні номі-

нації – ми говоримо про Українську Греко-Католицьку Церкву. Голос нашої Церкви в лиці свого Патріарха Блаженнішого Святослава є потужним і чітким. Цей голос лунає і в Європі, і на американському континенті, і у Ватикані, і в Україні. Нами серйозно цікавиться світ – як Україною, так і нашою Греко-Католицькою Церквою. Тому події, які тепер переживаємо, будуть мати наслідки, які визначатимуть наше майбутнє, майбутнє українського народу і її Церкви. Саме тому потуга Церкви є визначальною, адже саме Церква представляє потреби народу і його положення перед Богом.

Сьогодні подаємо нашим читачам короткий конспект інтерв'ю Блаженнішого Святослава, яке він дав газеті «День».

Продовження на 8-й сторінці.

ФАКТИ, ЩО СВІДЧАТЬ ПРО ВОСКРЕСІННЯ ІСУСА ХРИСТА

З покоління в покоління чимало видатних мислителів нападають на християнське віровчення, називаючи його ірраціональним, абсурдним і повним забобонів. Деякі критики вважають за краще просто не зауважувати факт, що лежить в основі християнства, – факт воскресіння Ісуса Христа. Інші намагаються пояснити цю подію по-своєму, створюючи різні теорії. Але неможливо ігнорувати достовірне історичне свідчення.

То що ж таке Воскресіння Ісуса Христа: чи це одна з найбільш хитромудрих містифікацій, коли-небудь, нав'язаних людству, чи це найважливіша подія у всій людській історії?

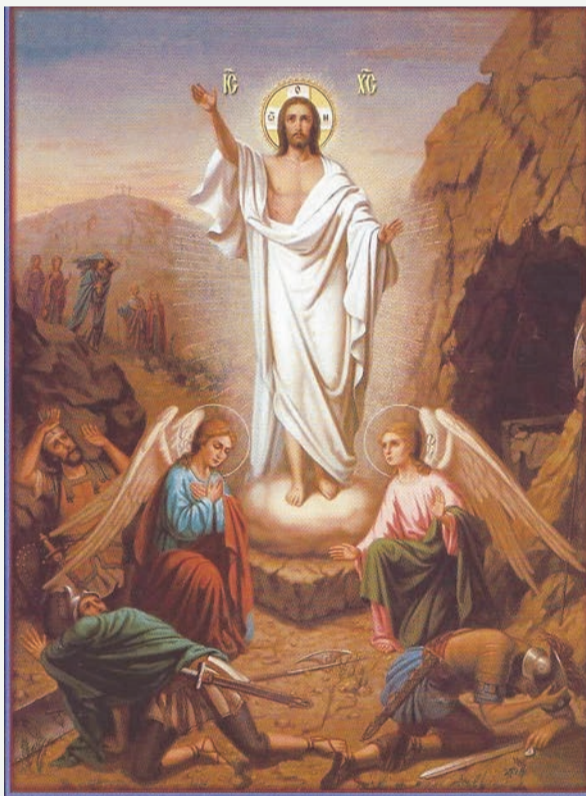
МІСЦЕ ДІЇ

Сучасники Ісуса були добре знайомі з обстановкою, на тлі якої відбувалися події, пов'язані з Воскресінням. Відповідно до древнього єврейського звичаю поховання, тіло Ісуса було загорнуте у лляні пелени, просякнуті ароматичними зелями, що утворили густу клейку масу (на це потрібно було приблизно 45 кілограмів пахощів).

Після того, як тіло помістили у вирубану в скелі гробницю, вхід до неї щільно закрили величезним каменем, що важив близько 2 тонн. Каміні такого роду зви-

чайно пересували за допомогою важелів, перекинувши їх по землі. Охорону гробниці, як звичайно, доручили римським стражникам, легіонерам з особливо дисциплінованих бойових частин. Стражники запечатали гробницю особливою державною печаткою, щоб охоронити могилу від усяких спроб пограбування або наруги. Будь-хто, хто спробував би зрушити камінь (плиту), що закривав гробницю, неминуче пошкодив би печатку і, тим самим, викликав би на себе гнів римської влади.

Однак через три дні гробниця спорожніла. Послідовники Ісуса стали стверджувати, що Він воскрес – повстав із мертвих. Вони говорили, що Ісус з'являвся їм протягом 40 днів після Воскресіння і розмовляв з ними, супроводжуючи Свої проповіді безперечними доказами Свого існування. Апостол Павло згадує, що Ісус з'явився одного разу більш, ніж п'ятистам Своїм послідовникам, причому більшість з них тоді були ще живі і могли підтвердити слова Павла. Під час суду над Ісусом, під час Його розп'яття і поховання, було прийнято стільки заходів безпеки, а гробниця так ретельно була запечатана і охоронялася, що критикам Євангелія, які

заперечують факт Воскресіння, дуже важко захищати свою позицію. **ФАКТ № 1: ЗЛАМАНА ПЕЧАТКА**

Ми вже говорили, що першим фактом, що свідчить про достовірність Воскресіння, є ушкодження печатки, що уособлює владу й авторитет Риму. Людину, що порушила цілісність державної печатки, чекало надзвичайно суворе покарання. Злочинців, відповідальних за поломку печатки, розшукували таємні служби Римської імперії. Засуджених за цей злочин без зволікання розпинали на хресті

вниз головою. Люди боялися навіть випадково пошкодити державну печатку.

ФАКТ № 2: СПУСТИЛА ГРОБНИЦЯ

Другим очевидним доказом Воскресіння є спустіла гробниця Христа. Учні Його не помчали до Афіні чи Риму проповідувати про Господа, що повстав з мертвих – ні, вони повернулися в місто Єрусалим, де всяка неправда про ті події, що щойно відбулися, була б негайно викрита. Спустіла гробниця була «фактом занадто помітним, щоб його можна було заперечувати». Пол Олтос

відзначає, що «про Воскресіння не можна було б проповідувати в Єрусалимі жодного дня, жодної години, якби спустіла гробниця не була загальновідомим, встановленим фактом».

Цей факт згадується як у римських, так і в юдейських джерелах та переказах. Підтвердження йому ми знаходимо у всіляких документах – від «Історії» Йосифа Флавія до збірника єврейських рукописів V століття «Толедот Ешу». Доктор Піл Майер називає такі підтвердження «достовірним свідченням ворожих християнству джерел, тобто найбільш надійним із можливих свідчень». «По суті, це означає, – пише він, – що якщо в джерелі згадується факт, що говорить виразно не на користь джерела, тим самим підтверджується істинність факту».

Гамалііл, член синадрию, висловив припущення, що виникнення християнського руху було справою Божою. Він не зміг би цього сказати, якби могила Христа не спорожніла, або якби синадрию було відоме місцезнаходження тіла Ісуса.

Пол Майер зауважує, що «... якщо ми

ретельно і неупереджено зважимо всі «за» і «проти», то, у повній відповідності до історичного дослідження, не можна не прийти до висновку, що гробниця Йосифа Ариматейського, у якій було поховано Ісуса, дійсно спорожня. У жодному відомому літературному, епіграфічному чи археологічному джерелі не було виявлено жодного свідчення, що суперечить нашому висновку».

«Не існує жодного іншого древнього документа, так добре підтверженого цілою низкою текстуальних і історичних свідчень... Скептицизм стосовно історичної обґрунтованості християнства – ніщо інше, як ірраціональне упередження» (Кларк Піннок, університет Мак Мастера).

(Далі – на стор. 9)

• КВІТЕНЬ •
2014 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
102 / 4

Офіційно

Митрополит Львівський закликав священнослужителів до активного душпастирського служіння у військових структурах України

Високопреосвященний владика Ігор звернувся до священнослужителів Львівської архієпархії щодо духовної підтримки Збройних Сил України та інших військових формувань.

Підтримуючи ініціативу Преосвященнішого Владика Михаїла, керівника Департаменту Патріаршої Курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур України, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, у своєму зверненні закликав капеланів та всіх охочих священнослужителів Львівської архієпархії до активного душпастирського служіння у військових та правоохоронних структурах України на теренах Львівської архієпархії, або для супроводу військ у місцях виконання бойових завдань.

«У цей непростий час для нашої Держави, — пише владика Ігор у своєму зверненні до священнослужителів Львівської архієпархії, — звертаюся до Вас у справі капеланського служіння для особового складу Збройних Сил України та інших військових формувань».

Далі владика наводить інформацію, що до душпастирської опіки військових та правоохоронців на даний час залучено 57 священників з усіх єпархій та екзархатів УГКЦ.

Однак, на переконання ієрарха цієї кількості душпастирів замало у ситуації, яка склалася, коли оголошена мобілізація і проводиться збільшення кількості військових структур, потреба у капеланах зростає. Тому єпископ пригадує душпастирям: «Для того, щоб могли виконувати це служіння, необхідно бути громадянином України та мати досвід військової служби».

Для належної координації праці, усіх охочих священнослужителів Львівської архієпархії Митрополит Львівський закликає зголошуватися до о. Степана Суса, Синкела у справах капеланства Львівської архієпархії.

ВЕЛИКОПОСНІ РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ ІМОСТЕЙ

У суботу, напередодні другої неділі Великого посту, у Львівській духовній семінарії Святого Духа відбулися великопосні реколекції для дружин священнослужителів Львівської митрополії. Духовна віднова розпочалася з Архієрейської Божественної Літургії, яку очолив Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський. Під час проповіді архієрей наголосив на необхідності співпраці та участі у Божому плані спасіння. Владика побажав добродійкам, щоб вони скористали з наук та повернулися до своїх домівок відновленими, а також гарних вражень і приємного спілкування.

Реколекційні науки про благодатний час посту та про роль і значення дружини священника у парафіяльному житті провадив о. Іван Колтун, парох храму Успіння Пресвятої Богородиці з с. Страдч. Зокрема, реколектант застановився над п'ятьма умовами доброї сповіді. Духовні науки о. Іван вдало підкріплював прикладами зі свого душпастирського досвіду.

Варто додати, що коли мами слухали науки, діти творчо працювали під керівництвом Лілі Гуцол та Галини Гнатів.

На завершення зустрічі реколектант подарував кожній учасниці троянду — як вияв пошани і вдячності за їхню участь у цій духовній віднові.

Реколекційні науки від Митрополита

Високопреосвященний Митрополит Львівський Ігор з кількадечним візитом перебував на американському континенті, де на запрошення всесвітлішого отця-крилошанина Олега Кривокульського відвідав собор святих рівноапостольних Володимира і Ольги, що в м. Чикаго (США), і виголосив кількадечні реколекційні науки. Основою для повчань була книга пророка Даниїла зі Старого Завіту. Владика, зокрема, заторкнув важливі питання: постава християнина перед обличчям Господнім, сповнення Божої волі та гідне і ревне служіння Господеві на прикладі святого пророка Даниїла.

Також Високопреосвященний владика Ігор очолював богослужіння, які відбувалися в часі реколекцій: Літургію Напередосвячених Дарів, Молебень за Україну, Велику Вечірню із чином винесення Чесного Животворящего Хреста напередодні Хрестопоклонної неділі, а також урочисту

Архієрейську Літургію св. Василя Великого у Хрестопоклонну неділю. Крім іншого, владика Ігор також уділяв Святе Таїнство сповіді для парафіян і прихожан собору, які в часі реколекцій приходили до храму для духовної обнови і гідного приготування до світлого празника Воскресіння Христового.

Повідомив о. д-р. Андрій ДИКИЙ

Перебуваючи в Римі, владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії, відвідав колегію «Руссікум», де у храмі

Владика Венедикт молився в колегії «Руссікум»

св. Антонія, що знаходиться при колегії, відслужив Літургію Напередосвячених дарів. Владичі співслужили архимандрит Сергій (Гаєк), Апостольський адміністратор Білоруської ГКЦ, ієромонах Йона, насельник Свято-Успенської Унівської лаври, та диякон Андрій Солецький. Після Літургії о. Антоній Лозюк (ТІ), ректор колегії, подякував архієрею та всім присутнім за спільну молитву.

Зараз в колегії навчаються та проживають студенти-священники Української Греко-Католицької та інших Церков східного обряду.

Колегію створив у 1929 р. Папа Пій XI для виховання священників, які мали служити на території Радянського Союзу. Однак ця евангелізаційна місія для багатьох священників перетворилася на трагедію: молоді священники були заслани до ГУЛАГу та на Соловки. Сьогодні в колегії проживають священники, які навчаються в Папському східному інституті та інших папських університетах Риму.

Повідомив д-н Андрій СОЛЕЦЬКИЙ

Шевченківський вечір в с. Наварія

9 березня у с. Наварія відбувся вечір пам'яті Тараса Шевченка. Захід організовано у місцевому Народному домі з ініціативи о. Ігора Гарася, адміністратора храму Зіслання Святого Духа, та парафіяльної спільноти. Численна громада, розпочавши вечір за молитви, мала нагоду пізнавати багату творчість великого поета.

Його любов до України, до рідного краю, до людей, разом із піснями та віршами у виконанні дітей, молоді та церковного хору, стала для слухачів черговим пригадуванням живих

і досі актуальних для нашого часу слів Шевченка. Особливою окрасою вечора стала інсценізація дитячих років великого українського поета, як важливого періоду у його подальшому духовному становленні.

Захід продовжили молитовним походом зі свічками із Народного дому до місцевого храму, де всі присутні помолилися панахиду за загиблими на Майдані. Як зазначили організатори, пам'ять про минуле, про жертвовність і силу духа своїх попередників є ознакою небайдужості, а, отже, і надією

в майбутнє. Саме Шевченківські ювілейні дні стали яскравим вираженням цього та послужили нагодою до внутрішнього оновлення й переосмислення важливих духовних християнських цінностей.

Повідомив о. Олег ЛУКА

На запрошення греко-католицького архієпископа Джозефа Юлеса Зерея владика Венедикт разом із паломниками перебував

Владика Венедикт відвідав у Єрусалимі мелхітського архієпископа

на Святій Землі, де в Єрусалимі відвідав місцевого єпархію Мелхітської Греко-Католицької Церкви.

Після Божественної Літургії архієпископ Джозеф розповів учасникам прощі про свою єпархію та мав довшу розмову з владикою Венедиктом. Зі слів архієпископа дізналися наступне: територія єпархії невелика, від Вифлеєму до Джаффи.

Церковні богослужіння відбуваються арабською мовою. У єпархії служать дев'ятеро священників. Кількість парафіян — понад три тисячі. За словами архієпископа, на їхній території є дві школи, одна з яких розташована поблизу Вифлеєму, і один дитячий садок. Крім того, мелхітський архієрей засвідчив прочанам свою велику любов до України і по-

бавав глибокої довіри Богові у цей непростий для України час.

Під час особистої зустрічі архієреїв обговорювалися питання співпраці паломницьких центрів греко-католицької єпархії в Єрусалимі з паломницькими центрами УГКЦ в Україні.

Повідомила Іванна РИЖАН

В Малечковичах залунали новоосвячені дзвони

іншого, владика наголосив, що єдиним ліком від духовних недуг є покаяння та примирення: «Покаяння – це великий дар, який дав нам Бог, однак не для того, щоб ми користали з нього лише раз у році. Якщо усвідомлюємо свій гріх – більше чи менше, то завжди якнайшвидше приходьмо до Бога, перепошуймо і перемінюймося». Тому і закликав вірних: «Частіше прибігаймо до Бога з покаянням, ззиваючи про прощення, і так скоріше перемінюймося, станемо досконалішими, праведнішими і святими».

Після богослужіння владика освятив також і три дзвони для дзвіниці, нарікши їх іменами жертводавців: «Миколай», «Ярослав» та «Іван». Згодом осіб, які найбільше спричинилися своєю працею та коштом для спорудження цієї дзвіниці, єпископ відзначив пам'ятними подяками.

По завершенні спільної молитви ієрарх відвідав деканальні збори Сокільницького протопресвітерату, що відбулися в цей день в адміністративному приміщенні храму с. Малечковичі.

У другу неділю Великого посту Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський, відвідав з пастирським візитом парафію Введення в храм Пресвятої Богородиці, що в с. Малечковичі Сокільницького протопресвітерату. Тут владика відслужив Архирейську Божественну Літургію, виголосив проповідь, а відтак звершив Чин освячення новозбудованої дзвіниці. Разом з владикою молились адміністратор храму прот. Василь Мудь, запрошені священники, парафіяльна спільнота та гості урочистості.

У своєму слові владика Венедикт застановився над тим, наскільки ми цінуємо і дбаємо про своє здоров'я, не лише фізичне, а й духовне. Серед

Редемптористи кличуть на молитву працівників сфери освіти та медицини

У львівському храмі св. свцмч. Йосафата (вул. Замарстинівська, 134) вже вдруге відбулося молитовне зібрання для працівників сфери освіти (вчителів, професорів, вихователів тощо). На початку зустрічі відбулася духовна наука, яку виголосив о. д-р Володимир Груца, редемпторист. Опісля був час на застанову та молитву в тиші. На завершення всі помолилися молебень до бл. Миколая Чарнецького.

В майбутньому заплановано проводити молитовні зібрання для освітян в такому ж форматі кожного першого вівторка місяця

від 19.00 до 20.00. Основним наміренням є молитва за учнів, студентів. Запрошуються також всі бажаючі, незважаючи на професійну приналежність.

Слід зауважити, що кожного першого понеділка місяця у храмі св. Йосафата від 19.00 до 20.00 проводяться молитви для працівників сфери медицини. Медики моляться в особливий спосіб за своїх пацієнтів.

Для додаткових інформацій звертатися: храм св. Йосафата, вул. Замарстинівська, 134, м. Львів, тел. 231-85-35, моб. 098-25-35-068.

Семінаристи молились разом із єпископом

Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський, завітав до Львівської духовної семінарії на спільну молитву. Тут владика відслужив Літургію Напередосвячених Дарів. Промовляючи до семінаристів, архирей наголосив на важливості усвідомлення невимовної щедрості, якою Господь Бог не втомлюється обдаровувати нас Своїми дарами. За його словами, саме ця застанова є початком покаяння: «Бо якщо зауважимо пильніше, що Бог робив та робить для нас, скільки дібр Бог нам дає і скільки всього

нам посилає, – нам захочеться каятися, захочеться плакати і перепошити Бога».

Насамкінець владика Венедикт закликав питомців під час щоденних роздумів відкривати для себе незліченні багатства, якими Господь наділяє кожного з нас, для того, щоб у «сокрушеному серці відкрити глибину покаяння, перетворюючи його із

кам'яного на тілесне».

По завершенні богослужіння о. Ігор Червінський, віце-ректор семінарії, висловив слова подяки, запевнивши владика у постійних молитвах, та побажав йому радісно зустріти світле Христове Воскресіння.

Джерело: Медіа-центр ЛДС

Офіційно

Дяківсько-катехитична школа Львівської архієпархії відновлює свою роботу

3 1-го вересня цього року на базі салесянського професійно-технічного центру ім. св. Івана Боско розпочне свою діяльність дяківсько-катехитична школа Львівської архієпархії. Таку пропозицію з боку Салесянського Згромадження підтримав і благословив своїм листом від 5 березня 2014 року Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський.

Школа прийматиме на навчання осіб, які закінчили 11 класів, а також після 9 класу, за умови паралельного навчання у вечірній школі. Термін – 2 роки, з понеділка по п'ятницю, денна форма навчання.

Актуальність цієї школи в Львівській архієпархії є досить значною, бо в даний час на її території немає конкретного навчального закладу, який би постійно здійснював навчання в дяківському напрямку. Потреба в дяках, а також в їхній професійній підготовці з кожним роком тільки збільшується, тож цей навчальний заклад ставить собі за мету задовольнити ці потреби і збагатити Львівську архієпархію якісним церковним співом.

Мета дяківсько-катехитичної школи – виховання молодого покоління в християнському дусі, щоб випускники цього навчального закладу передусім стали «добрими християнами і чесними громадянами» (св. Іван Боско). Учням нададуть відповідну музичну освіту, щоб випускник знав основи музичних знань, особливо літургійного співу.

Також учні отримають катехитичну освіту, щоб допомагати парохам у проведенні катехизації й інших виховних заходів з дітьми та молоддю.

Молодіжний навчальний центр св. Івана Боско спроможний надати учням професійну підготовку, а також і диплом державного зразка: «секретар комп'ютерного набору». Таким чином, випускники зможуть отримати паралельно освіту державного зразка, і, крім основних функцій дяка-співця, допомогатимуть в парафіях у здійсненні різного роду праці з документацією за допомогою інформаційних технологій.

Діяльність школи буде проходити на базі салесянського професійно-технічного центру ім. св. Івана Боско (м. Львів, вул. Дорога Кривчицька, 17-А). Вивчається можливість забезпечення студентів гуртожитком, яким будуть опікуватись отці-салесяни.

Персонал, який викладатиме в даному закладі, буде укомплектований в основному з представників релігійних згромаджень і викладачів Львівського музичного училища.

Довідки за телефоном: (032) 224-07-72

Повідомив о. Юрій, СДБ

ХРЕСНА ХОДА ВУЛИЦЯМИ СТУДМІСТЕЧКА
НУ «ЛЬВІВСЬКА ПОЛІТЕХНІКА»

26 березня 2014 року вуличками студмістечка НУ «Львівської політехніки» відбулась Хресна хода.

Участь у молитовному заході прийняли студенти Львівської політехніки та Львівської духовної семінарії Святого духа, проректор з науково-педагогічної роботи і питань соціального розвитку Богдан Моркляник, директор студмістечка «Львівська політехніка» Ігор Гельжинський, професори, викладачі та капелан цього університету о. Юрій Остапюк.

Джерело: Центр студентського капеланства

ГЛАВА УГКЦ ЗУСТРІВСЯ З МІНІСТРОМ ОБОРОНИ УКРАЇНИ

12 березня Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава УГКЦ, зустрівся з міністром оборони України Ігорем Тенюхом. Захід відбувся на прохання Предстоятеля Церкви. На ній були також владика Михайл (Колтун), керівник Департаменту душпастирства силових структур Патріаршої курії УГКЦ, та о. Любомир Яворський, його заступник.

ЦІКАВІ ВЕЛИКОПОСНІ РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ МОЛОДІ

22-23 березня в українській греко-католицькій парафії Святої Анни в м. Остінтаун, що в штаті Огайо (США), відбулися щорічні великопосні реколекції для епархіальної молоді. Реколектантом був ієрей Любомир Жибак. Темою цьогорічної духовної віднови було отримання Христового світла через молитву, піст і милостиню.

Цікавим є те, що згадані реколекції вміщали соціальний проект, завдяки якому молодь мала нагоду послужити безпритульним людям, які живуть при Місії Порятунку.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКІ «МАТЕРІ В МОЛИТВІ» РОЗДУМУВАЛИ НАД ЧЕСНОТОЮ СМИРЕННЯ

Понад 200 матерів зібралося на великопосний день духовної віднови в монастирському храмі свв. Кирила і Методія в Крихівцях (Івано-Франківськ). Це вже другий рік поспіль слугині спільнот «Матері в молитві» збираються в цьому місці для спільної молитви і розважання. Цьогорічна духовна зустріч відбулася під гаслом «Богородиця – Мати – покірн слугиня».

У ТЕРНОПІЛІ ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ МИТРОПОЛИЧИХ ТА ЄПАРХІАЛЬНИХ КОМІСІЙ УГКЦ У СПРАВАХ ОСВІТИ І ВИХОВАННЯ

20 березня в епархіальному управлінні Тернопільсько-Зборівської єпархії УГКЦ відбулася перша в цьому році зустріч голів митрополичих та епархіальних комісій УГКЦ у справах освіти і виховання. На зустрічі голова Комісії УГКЦ у справах освіти і виховання с. Христофора Буштин, СНДМ, обговорила співпрацю голів епархіальних комісій з католицькими школами.

У БУЧАЦЬКІЙ ЄПАРХІЇ ПРОВЕЛИ СЕМІНАР ДЛЯ БАТЬКІВ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

Семінар для батьків дітей з особливими потребами відбувся 17 березня в управлінні Бучацької єпархії м. Чорткова. Заняття проводили центр духовної підтримки осіб з особливими потребами «Емаус», а також «Джерело», «Віра і світло», «Ляш-Ковчег».

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ...

У перший день Великого посту в Архикафедральному соборі Івана Христителя, що в Перемишлі, панахидою пом'янули героїв, які були вбиті під час трагічних подій в Україні, і в Києві зокрема. На богослужінні молилися Архiepіскоп і Митрополит Перемисько-Варшавський Іван Мартиняк, римо-католицький Перемиський Архiepіскоп і Митрополит Юзеф Міхалік, владика Гліб Лончина – єпарх єпархії Пресвятої Родина з осідком у Лондоні, владика Євген Попович – єпископ-помічник Перемисько-Варшавської Архiepархії. Присутніми також були греко- і римо-католицькі священники. Серед представників влади вирізнялися президент Перемишля Роберт Хома, почесний консул України в Перемишлі Олександр Бачик та інші.

Богослужіння супроводжували учасники двох хорів – греко-католицької та римо-католицької архикафедр. Опісля було зачитано імена та прізвища усіх полеглих героїв, а діти, молодь і старші парохіяни поставили свічки перед дошкою, на якій поміщено фотографії усіх загиблих.

Вшанували автора Державного гімну України

В селі Млини, що на території сучасної Польщі, щороку в день народження отця Михайла Вербицького (4 березня) на могилі автора Державного гімну України відбуваються поминальні урочистості. Ось і цього року в місцевій церкві Покрови Пресвятої Богородиці відбулися урочисті заходи з нагоди 199-ї річниці від дня народження видатного композито-

ра. Святкування очолив владика Євген Попович – єпископ-помічник Перемисько-Варшавської Архiepархії.

На святкування до Млинів прибули греко-католицькі священники як з Польщі, так і з України. Присутніми були також священники з Православної Церкви Київського Патріархату та римо-католицький священник. Серед учасників торжества була

У другу неділю Великого посту у селі Паликорови Підкамінського деканату, що на Бродівщині, відбулася Хресна дорога з молитовним наміренням – за єдність і соборність України.

Організував цей хресний похід адміністратор храму Архiepістрата Михайла УГКЦ о. Василь Гершон. З ініціативи селян, до участі у цьому заході також були запрошені священники з інших

також численна група представників державної влади Львівщини. Насамперед усі присутні помолилися за Україну та за жертви Майдану, а відтак – відслужили панахиду за о. Михайла Вербицького. Після

відправи процесійною ходою учасники урочистостей попрямували до могили композитора, де зложили вінки та квіти. Урочистість завершили співом Державного гімну України.

Екуменічний хресний хід у Підкамінському деканаті

парафій. Крім декана Підкамінського деканату УГКЦ о. Михайла Бакая, також були присутні священники з Римо-Католицької та Української Автокефальної Православної Церков.

На святкування зібралася чимала кількість жителів села. Організація походу була добре спланована, і Хресна дорога традиційно мала 14 зупинок. На кожній із них

священники виголошували коротенькі повчання, де згадували тих героїв, які загинули на Майдані.

Основним мотивом цього молитовного заходу, мабуть, є фраза, сказана кимось із його учасників: «Хресна дорога – це ще один шанс звернутися до Бога і просити кращої долі для нашої Батьківщини».

Повідомила
Ольга ХОРОША

«Щиро про важливе» зі старшокласниками Червонограда

В актовій залі Червоноградської загальноосвітньої школи №1 відбулася духовно-просвітницька зустріч старшокласників з випускником Львівської духовної семінарії Святого Духа, фахівцем комісії УГКЦ в справах родини Дмитром Романком. Гасло зустрічі – «Щиро про важливе».

Варто зауважити, що атмосфера під час цієї

інтерактивної бесіди була дуже доброзичливою. Учні цікавили питання дружби, товаришування та взаємин між дівчатами і хлопцями. Серед іншого, учні ознайомилися з особливостями типу характеру та мислення у дівчат і хлопців, зі статистичними даними, які характеризують сучасні сім'ї в Україні тощо.

Щире спілкування

слухачів з лектором показало, що сучасні школярі поважають християнські цінності, стараються дотримуватися їх у повсякденному житті. А цікаві та часом жартівливі відповіді Дмитра Романка

викликали велику зацікавленість у старшокласників.

Зустріч тривала майже дві години та духовно збагатила всіх присутніх.

В Коломийсько- Чернівецької єпархії УГКЦ інтронізовано нового єпарха

За словами Патріарха, сьогодні посланням для нашого народу є «оця мужність сорока севастьянських мучеників під проводом Божого Кіріона». «Ми, українці, та інші національності, що живуть на території України, відчуваємо гордість за те, що маємо силу вистояти. Можливо, в ці часи хтось за сумнівався і відійшов, проте, попри всі негаразди та незгоди, УГКЦ розвивається і росте», – підкреслив він.

Свою проповідь Блаженніший Святослав

завершив зверненням до присутніх: «Сьогодні Господь посилає вам владика, тому прийміть його, як Божого посланця. Він є тим Кіріоном, який має проповідувати Боже Слово, освячувати Божий люд і скеровувати його до Царства Небесного».

Також у нижньому храмі кафедрального собору Блаженніший Святослав благословив відкриття виставки сакрального мистецтва з колекції світлої пам'яті владика Миколая Сімкайла.

В день пам'яті 40-ка севастьянських мучеників у кафедральному соборі Преображення Христового УГКЦ, що в Коломиї на Івано-Франківщині, Блаженніший Святослав очолив Архiepірейську Божественну Літургію, під час якої відбувся Чин інтронізації нового єпарха Коло-

мийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ. Новим архiepістратом єпархії став владика Василь Івасюк, який дотепер був екзархом Одесько-Кримським УГКЦ. У богослужінні взяли участь одинадцять архiepірей УГКЦ та РКЦ і близько двох сотень священників.

Молились за мир перед Зарваницькою Богородицею

У другу неділю Великого посту до Архикадрального собору Тернополя доставили чудотворну ікону Матері Божої Зарваницької. Тернополяни чисельно приходять до собору, аби долучитися до цілодобових чувань і молитов за мир і спокій в Україні.

При великому зібранні вірних Архiepіскоп і Митрополит Тернопіль-

сько-Зборівський Василь Семенюк відслужив Божественну Літургію, в часі якої усильно молилися, щоб викоренити із нашого народу ворожнечу та всілякі злодіяння, а натомість просив Бога дарувати нам любов і мирне співжиття. Архiepірей, зокрема, молитовно звернувся до Матері Божої зі словами: «Ми сьогодні широко благаємо Тебе, Небесна Мамо, за

Україну, за мир, спокій, щоб вона була цілісна і не роздирали її... Ми віримо в Тебе, Матінко Божа, наш народ уповає на Тебе». А по завершенні Літургії архiepіскоп очолив молитву на

вервиці перед чудотворною іконою.

Згідно з благословенням архiepірея, ікона перебуватиме у різних храмах УГКЦ Тернополя з 16 березня до 6 квітня.

Дні духовної віднови у Донецьку

ську любов і про щире прощення, адже у цей непростий для країни час саме молитва, покаяння і піст допомагають людям зберегти любов і побороти страх.

Поки дорослі слухали Боже Слово, діти мали свої заняття. Опікувалися ними катехити Людмила Федоряченко, Валентина Шаталова, Світлана Іванченкова і с. Бернадета Ярославцева. Кожна група дітей, – а їх було аж чотири, – мали свої тематичні зустрічі й ігри.

Молодші діточки створили диво-рибку, яку подарували о. Оресту.

Наприкінці реколекцій о. Орест поблагословив кожную родину, а сестра Єроніма Вовчак, СІДМ, разом із сівсестрами Бернадетою й Оленою подарувала учасникам реколекцій духовну літературу. Насамкінець усі промовили молитву Митрополита Андрея за українські родини.

Тетяна РОМАНОВСЬКА, учасниця реколекцій

Цього року катехити Донецько-Харківського екзархату УГКЦ та родини катехитичної школи ім. Митрополита Андрея (Шептицького), що у Донецьку, організували реколекції, які провів парох львівського храму Різдва Пресвятої Богородиці о.

Орест Фредина. Реколекції розпочалися Божественною Літургією та благословенням владика Степана (Менька), екзарха Донецько-Харківського УГКЦ.

У реколекційних науках йшлося в основному про покаяння, про євангель-

У Макіївці, що на Донеччині, урочисто відзначили 200-ліття від дня народження Тараса Шевченка. Зокрема, 9 березня місцевий художньо-краєзнавчий музей гостинно приймав учасників та шанувальників творчості поета. Приємно та зворушливо було побачити та почути велику кількість учасників,

Шевченківські дні на Донеччині

які читали поезію поета, а «Заповіт» був прочитаний щонайменше п'ятьма різними мовами світу. Хочеться відзначити, що участь у цьому заході взяло майже двісті людей. Найменшому його учаснику було 7 років, а найстаршому – 76.

За пропозицією місцевого священика Михайла Неїжмака, всі присутні взяли участь також у флеш-мобі «Весь світ читає Шевченка», продекламувавши спільно «Заповіт». Отець Михайло, який є головою Екологічного бюро Донецько-Харківського екзархату

УГКЦ, наголосив присутнім, що твори Шевченка криють у собі глибокий зміст, спонукаючи та навчаючи читача любити і шанувати Бога, шанувати людину, шанувати природу. За його словами, особа та приклад поета є взірцем поведінки та життя людини у Божому світі. Його моральний та духовний рівень відображається у всій його творчості та залишається актуальним у сьогоднішній, формує її світогляд.

Повідомив о. Михайло НЕІЖМАК

Навчалися основам іконопису

зуміла зреалізувати усі поставлені цілі.

Щоби всебічно розкрити свої таланти та здібності до «творення» ікони у нашому часі, до участі зголосилося багато людей різного віку. Та, на жаль, група могла налічувати не більше 15 осіб. За час навчання кожен із членів цього курсу власноручно намалював ікону на спеціально підготовленій дошці. Як свідоцтво першої творчої праці, ці пам'ятні ікони залишаться в доробку кожного з учасників

цього заходу. Хочеться вірити, що у майбутньому всі учасники навчального курсу зможуть власноруч, і вже без підказок, намалювати ікону самотійно, викласти на полотні здобуті навички.

с. Катерина КОЗАКОВА, СІДМ

З початком Великого посту, із благословення владика Степана (Менька), екзарха Донецько-Харківського УГКЦ, у Донецьку відбулося навчання основ іконопису, що його організував Центр св. Кирила і Методія.

що подібні іконописні курси в Донецько-Харківському екзархаті проводилися вперше. Відповідальність за теоретичне та практичне ведення іконопису було доручено п. Олені Лис, котра, як справжній та добрий фахівець у цьому профілі,

З життя УГКЦ

В КОЛОМІЇ ВАНДАЛИ ОСКВЕРНИЛИ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ХРАМ

Вночі з 15 на 16 березня невідомі осквернили греко-католицький храм Божоявлення Господнього в Коломиї: здійснено провокаційний розпис фарбою вхідних дверей і зовнішніх стін ненормативною лексикою про президента Російської Федерації Владіміра Путіна.

У ЛЬВОВІ ВІДБУВСЯ ОДНОДЕННИЙ ТРЕНІНГ ДЛЯ НАСТАВНИКІВ СІРІТ

15 березня працівники Комісії УГКЦ у справах родини провели у Львові одноденний тренінг для наставників дітей-сиріт на тему «Педагогіка травми». Участь у тренінгу взяли особи, які залучені до проекту наставництва. Такі зустрічі, семінари і тренінги проводяться один раз на два місяці в рамках супроводу і підтримки наставників.

МИТРОПОЛИТ ЛЬВІВСЬКИЙ ЗАКЛИКАВ СВЯЩЕНОСЛУЖИТЕЛІВ ДО АКТИВНОГО ДУШПАСТИРСЬКОГО СЛУЖІННЯ У ВІЙСЬКОВИХ СТРУКТУРАХ УКРАЇНИ

Владика Ігор (Возняк), Архiepіскоп і Митрополит Львівський, звернувся до священнослужителів Львівської архiepархії щодо духовної підтримки Збройних сил України та інших військових формувань.

У ДУБНІ НА РІВНЕНЩИНІ ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ У РАМКАХ СУСПІЛЬНИХ ДНІВ УГКЦ

За сприяння Комісії УГКЦ «Справедливість і мир» 16 березня в місті Дубні на Рівненщині, при парафії Воскресіння Господнього, відбулася парафіяльна зустріч у рамках Суспільних днів УГКЦ. Темою зустрічі була «Громадянська відповідальність сьогодні. Приклад о. Омеляна Ковча». Доповідав аспірант Львівського національного університету імені Івана Франка у Львові Євген Ланюк, а координацію зустрічі здійснював місцевий настоятель храму о. Роман Бобесюк.

У БФ «КАРІТАС»

КОЛОМИЙСЬКО-ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ЄПАРХІЇ УГКЦ ПРОВЕЛИ ДЕКАНАЛЬНІ ЗБОРИ

У приміщенні БФ «Карітас» Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ провели деканальні збори за участю владика Василя (Івасюка), новопризначеного єпарха Коломийсько-Чернівецького УГКЦ. Учасники обговорили найактуальніші проблеми БФ «Карітас», а також визначили шляхи покращення співпраці з іншими розгалуженнями «Карітасу» в Україні.

НА ХЕРСОНЩИНІ ПОГРАБУВАЛИ КАПЛИЦЮ УГКЦ

16 березня в м. Бериславі Херсонської області було скоєно пограбування каплиці в парафії Мучеників Макавейських Одеського екзархату Української Греко-Католицької Церкви. Нині триває підготовка документації щодо підключення храму громади греко-католиків Берислава до електромережі. Невідомі залізли на дах каплиці й обрізали електричний кабель (130 м). Ведеться слідство.

КОЛОМИЙСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ БЛАГОСЛОВИЛИ НА ПРОВЕДЕННЯ НАВЧАНЬ

12 березня на військовому аеродромі Коломийського гарнізону головний капелан Коломийсько-Чернівецької єпархії о. Олекса Куйбіда поблагословив особовий склад військової частини і технічне оснащення. Військові вирушили з місць постійної дислокації. Запевнення військовим у своїх молитвах передав і владика Василь (Івасюк).

НА ГУЦУЛЬЩИНІ ПАЛАЮТЬ ХРАМИ

15 березня зранку підпалили монастирський дерев'яний храм Святого пророка Іллі в с. Дора (Яремча, Івано-Франківська область). Святиню було зведено на поч. ХХ ст. Як повідомляли місцеві жителі, вранці зранку бачили кількох невідомих чоловіків, що вкинули коктейль Молотова у святиню і швидко зникли на автомобілі.

А рівно через тиждень після пожежі в с. Дора на Яремчанщині згоріла друга святиня. Цього разу вогонь знищив каплицю св. Миколая в Татарові.

Мандруючи Інтернетом

ГЛАВА УГКЦ ПРИВІТАВ ПАПУ ФРАНЦИСКА З ПЕРШОЮ РІЧНИЦЕЮ ПОНТИФІКАТУ

«Весь Божий народ з великою радістю згадує той день, коли Архiepіскоп з Буенос-Айреса, «майже з кінця світу», був покликаний Господом для виконання служіння апостола Петра», – пише у листі-вітанні до Святішого Отця Франциска, Папи Римського, Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава УГКЦ. Вітання написано з нагоди першої річниці понтифікату Папи Франциска, який очолив Католицьку Церкву 13 березня 2013 року.

ГЛАВА УГКЦ МОЛИВСЯ ЗА УКРАЇНУ НА ГРОБІ СВЯТОГО ПЕТРА

Перебуваючи в Римі, Блаженніший Святослав (Шевчук) відслужив Божественну Літургію на гробі апостола Петра у Ватикані (каплиця Папи Климента VIII). Разом із Предстоятелем УГКЦ за суверенну Україну, серед інших, молилися й послі України та Польщі при Апостольській Столиці – Тетяна Іжевська та Пйотр Новіна-Конопка.

У РИМІ ВІДБУЛАСЯ ХРЕСНА ДОРОГА ЗА УКРАЇНУ

У неділю, 23 березня, на території собору Святої Софії в Римі відбулася Хресна дорога за Україну. Молитовний захід було організовано студентам Українського папського інституту Святої Покрови з ініціативи товариства «Свята Софія».

Після молитовних розважань Хресної дороги відслужили панахиду за убитих на Майдані героїв Небесної сотні. Молитва та запалення свічки пам'яті відбулися перед меморіальною стіною, на якій розміщено фотографії загиблих. Після панахиди вірні мали нагоду поклонитися та доторкнутися до частинки Животворящого Хреста Господнього з Єрусалиму. Реліквію було віднайдено серед літургійних речей Патріарха Йосифа (Сліпого).

ГЛАВА УГКЦ ЗУСТРІВСЯ В РИМІ З УКРАЇНСЬКИМИ СЕМІНАРИСТАМИ

16 березня Блаженніший Святослав зустрівся із семінаристами та ректоратом Українського папського інституту Святої Покрови в Римі. Глава УГКЦ розповів майбутнім священнослужителям про ситуацію в Україні та наголосив на необхідності капеланського служіння для постраждалих на Майдані.

ГЛАВА УГКЦ ПРИВІТАВ НОВООБРАНОГО ПРЕЗИДЕНТА ПОЛЬСЬКОЇ ЄПІСКОПСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава УГКЦ, привітав Архiepіскопа Познанського Станіслава Гондецького з обранням його президентом Польської Єпископської Конференції.

БАРАК ОБАМА РОЗПОВІВ ПРО ЗУСТРІЧ З ПАПОЮ

Як і люди в усьому світі, я дуже вражений папським співчуттям, його відкритістю до інших. Я вдячний, що зміг поговорити зі Святішим Отцем про те, що є об'єктом нашої спільної відповідальності, про бідних і відкинутих – цими словами вчора розпочав у Римі свою прес-конференцію Барак Обама. Хоча вона мала бути присвячена зустрічі з прем'єр-міністром Італії, журналістів більше цікавила ранкова аудієнція в Папи. Приватна розмова президента з Папою тривала 50 хвилин.

«Більшість часу ми присвятили двом питанням, які найбільше цікавили Папу, – сказав журналістам президент Сполучених Штатів. – По-перше, це ситуація бідних, знедолених, позбавлених можливості, а також зростання нерівності. Завданням політиків є вирішення політичних проблем, але Святіший Отець уміє відкривати людські очі, щоб вони побачили, що проблема існує.

Під час прес-конференції Обама двічі визнавав свою християнську віру. Цим він пояснював збіг поглядів з Папою. Однак, він застеріг, що не реалізовує папської програми, але просто керується вченням Ісуса Христа, зокрема його золотим правилом: стався до інших так, як хочеш, щоб інші ставилися до тебе.

За матеріалами: pl.radiovaticana.va

Папа Франциск запевнив, що зробить все для того, щоб зберегти мир у Східній Європі

17 березня Святіший Отець Франциск прийняв на особистій аудієнції Блаженнішого Святослава, Главу Української Греко-Католицької Церкви.

Під час розмови Блаженніший Святослав докладно розповів про події, які відбулися в Україні протягом останніх місяців. Було підкреслено, що УГКЦ у цей важкий час була зі своїм народом, пастирі разом із вірними пережили всю драму суспільного протистояння і продовжують служити своїм людям відповідно до їхніх потреб. Окремо Предстоятель УГКЦ проаналізував міжконфесійні відносини в Україні та діяльність Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій. Він звернув увагу на зусилля релігійного середовища в збереженні громадян-

ського миру, єдності та порозуміння між різними національними та релігійними спільнотами, що прагнуть у мирі втішитися суверенністю та незалежністю Української держави.

Папа Франциск висловив свою солідарність і близькість до народу України, його страждань та небезпек, які чигають на Українську державу останнім часом. Особливу увагу Святіший Отець приділив тим викликам, які стоять сьо-

годні перед Україною та УГКЦ. Папа запевнив Блаженнішого Святослава, що Апостольський Престол зробить все для того, щоб зберегти мир у Східній Європі, не допустити військового протистояння та небезпеки ескалації насилля і кровопролиття.

Блаженніший Святослав також підкреслив, що Українська Греко-Католицька Церква впродовж історії змогла вистояти переслідування та засвідчити вірність

Христові завдяки єдності й повному сопричастю з Наступником апостола Петра. Саме Вселенський Архiepірей, за словами Глави УГКЦ, у минулому був опікуном і захисником Української Церкви й нашого народу, і такої підтримки з боку Папи Римського ми дуже потребуємо в цей непростий період свого буття. У відповідь Святіший Отець запевнив, що цієї опіки та підтримки Українській Греко-Католицькій Церкві зі сторони Святого Престолу ніколи не забракне.

На завершення зустрічі Папа Франциск уділив Блаженнішому Святославу і всьому українському народові апостольське благословення.

Крім того, 17 березня Глава УГКЦ зустрівся з Державним секретарем Ватикану кардиналом Пароліном.

На канонізацію Івана Павла II та Івана XXIII до Риму приїде 7 мільйонів паломників

Уже не 5 мільйонів паломників, як повідомлялося раніше, а 7 очікують у Римі в період від Страсного тижня до канонізації Івана Павла II та Івана XXIII.

Як передбачає влада Риму, масовий наплив паломників розпочнеться у Страсну п'ятницю

18 квітня. Вірні з цілого світу приїдуть, щоби взяти участь у Хресній Дорозі в Колізеї, яку очолить Папа Франциск. Багато з них залишаться у Римі й на Великдень.

Влада столиці Італії інтенсивно готується, щоби прийняти рекордну кількість паломників. Найбільше пілігримів чекають на канонізацію двох Пап.

Площа Святого Петра може вмістити лише 200 тисяч вірних, а тому в Римі готують ще декілька місць, де вірні зможуть побачити церемонію канонізації. Великі екрани, що транслюватимуть канонізаційну Месу, встановлять на П'яцца дель Пополо, біля Колізею та біля базиліки Матері Божої Більшої.

Вночі з 26 на 27 квітня більшість римських храмів будуть

відчинені. У них відбуватимуться молитовні чужання.

У римських готелях, пансіонатах та паломницьких будинках вже заброньовано понад 85 відсотків місць.

За матеріалами credo-ua.org

Папа Франциск пригломши в учасників спільної молитви в базиліці Святого Петра своєю поведінкою, коли в п'ятницю, 28 березня, перед усіма присутні-

ми приступив до сповіді. Зазвичай Папа сповідається у приватному порядку, тому таке його рішення було відходом від установлених у минулому традицій.

Папа Франциск здивував вірних, приступивши до сповіді

Папа зробив цей крок після виголошення проповіді. Тим самим він показав важливість святого таїнства Покаяння в житті християнина.

– Хто може сказати, що він не є грішником? Ніхто. Ми всі є грішниками, – промовив перед тим у проповіді до тисяч паломників Папа Франциск. Після

цього він повинен був приєднатися до 60 священників, які сповідали людей.

Та Єпископ Риму мав інший план. Коли монсеньор Гвідо Маріні, церемоніймейстер, скерував Папу до порожньої сповідальниці, у якій він мав сповідати прихожан, Святіший Отець підійшов до іншої, став на

коліна перед священником і сповідався кілька хвилин. Після цього Папа Франциск сповідав вірних.

Традиційно Святіший Отець сповідає прихожан вранці Страсної п'ятниці. Однак Папа Франциск вирішив здійснити це на три тижні раніше.

За повідомленням Reuters

Американці погано обізнані з життям Ісуса Христа

Наскільки добре американці знають про життя Ісуса Христа? – таке питання хвилює деяких американських соціологів. Аби визначитися в даному питанні, було вирішено провести он-лайн дослідження. Опитування здійснювала фірма «Harris Interactive» за замовленням християнського видавництва «Zondervan».

Як з'ясувалося, 66% опитаних назвали Ісуса Христа найвпізнаванішою в історії особою, але при цьому не змогли правильно відповісти на питання щодо його

впливу на культуру.

Так, 41% американців вважає, що вчення Ісуса ущемлює права жінок і протирічить Біблії; 89% не знали, що саме Христос першим висунув ідею загальнодоступної освіти; 47% опитаних також не знали, що Ісус підтримував кон-

цепцію соціальної рівності.

За коментарем вирішили звернутися до автора книги «Хто ця людина? Непередбачуваний вплив Ісуса» Джона Ортберга.

– Ми живемо в світі, на який Ісус зробив величезний вплив, – прокоментував результати дослідження письменник. – Під час хрищення і вінчання, в лікарняних палатах і на похоронах – скрізь згадується ім'я Ісуса. І це сором для американців – нічого не знати про життя такої впливової особи.

Близько 5 тисяч англійців щороку приймають іслам

На фото: Лорен Бут

Відповідно до результатів дослідження, проведеного міжрелігійним науковим британським центром «Faith Matters», загальна

кількість британців, що прийняли іслам, складає близько 100.000 чоловік, – повідомляє Християнське інформаційне агентство «Lately». За даними цього ж дослідження, щороку в середньому 5.000 англійців стають мусульманами. Середній вік «новонавернених» – 27 років, дві третини з них – жінки. Таким чином, у порівнянні з даними перепису населення 2001 року, кількість новонавернених мусульман за останніх 10 років подвоїлася, повідомляє британське видання «Daily Mail».

Отож, незважаючи на нав'язувані засобами масової інформації уявлення про іслам як про релігію насильства та

тероризму, кількість мусульман щороку збільшується. Можливо, саме нападки на іслам з боку преси є однією з причин збільшення кількості мусульман серед англійців: людям стає просто цікаво, що ховається за цією таємничою релігією, якій приділяється стільки уваги. Серед відомих англійців, що прийняли іслам, можна назвати Юсуфа Іслама (колишній пастор-співець), Лорен Бут (відома журналістка і своячка колишнього прем'єр-міністра країни Тоні Блера), Рорі Маклеода (професійний гравець у більярд), Сою Міллер (письменниця), Пітера Сандерса (фотограф) та інших.

У Бангладеш християнських дітей наворачують в іслам

Занепокоєння таких дітей. християн у Бангладеш викликають постійні викрадення дітей із християнських сімей, яких потім продають у медресе (мусульманські школи) або в рабство за кордон. Католицький єпископ Читтагонгу Мозес М. Коста в інтерв'ю «Fides» розповів, що за останні місяці було звільнено і повернено батькам 105

Схема, за якою працюють злочинці, проста: батькам із бідних родин пропонується віддати дитину в гуманітарну організацію з метою здобуття освіти і поліпшення умов її життя. При цьому батьки повинні заплатити «посередникові» певну суму. Далі дитину продають у медресе, де її змушують прийняти іслам і дають нове

ім'я, або ж відправляють у багаті сім'ї в арабських країнах, де дитину перетворюють на прислугу. Відшукати таких дітей згодом дуже важко, оскільки їм присвоюють нові імена. Це явище широко поширене стосовно дітей з племені трипура, особливо в гірських районах Читтагонгу.

Сім'ї, яким удається повернути своїх викрадених дітей,

вимушені переховуватися, побоюючись переслідувань. Допомогу і притулок їм часом надає єпархія Читтагонг. Джерела «Fides» також відзначають, що продаж дітей із християнських родин у Бангладеш часто відбувається при потуранні поліції.

Американська сатаністка зізналася у вбивстві 23 осіб

У США обвинувачують сатаністку, яка зізналася у вбивстві чоловіка, з котрим вони познайомилися через інтернет. Як виявилось згодом, крім нього, разом зі своїм чоловіком вони вчинили ще понад 20 вбивств у різних штатах країни – від Аляски до Північної Кароліни.

Молода дівчина на ім'я Міранда Барбур вже від 13-річного віку належить до сатанинської секти. В інтерв'ю газети «Daily Item de Sunbury» (Пенсільванія, США) вона заявила, що визнає себе винною у вбивстві Троя Ля Феррари в листопаді минулого року. За словами її чоловіка, вони скоїли вбивство через те, що хотіли, щоб це вбивство відбулося спільно. Пара заявила поліції, що Міранда завдала удару Ла Ферраре, коли той сидів на

передньому сидінні її машини, а її чоловік зтягнув на його шії мотузку.

Вона також стверджує, що за останні 6 років її діяльності у секті на її рахунок – ще 22 смерті. Справою вже зайнялося ФБР. Адвокати Міранди Барбур та її чоловіка, 22-річного Елайта Барбура, на повідомлення

журналістів не відповідають і просять провести психіатричну експертизу їхніх клієнтів. А сама Міранда Барбур стверджує, що не хоче виходити з в'язниці. А якщо її і випустять, то вона продовжить убивати.

Седмица.Ru

Мандруючи Інтернетом

У БРИТАНІЇ ЗААРЕШТУВАЛИ ЧОЛОВІКА ЗА ВИСЛОВЛЮВАННЯ, ЩО ГОМОСЕКСУАЛІЗМ – ЦЕ ГРІХ

Тоні Міано був заарештований і допитаний через свої переконання, які він виголосив прилюдно, що гомосексуалізм є смертельним гріхом, повідомляє «The Telegraph». На підтвердження своїх слів він взяв уривок з тексту Біблії, де гомосексуалізм названо великим гріхом.

Офіцера поліції у відставці Тоні Міано зі США допитували протягом майже семи годин, він був змушений надати відбитки своїх пальців та зразки ДНК. До пенсії він працював на посаді заступника шерифа округу Лос-Анджелес, а заарештований був за спірним пунктом Закону про громадський порядок, який нещодавно скасували у Палаті лордів (верхній палаті британського парламенту).

ВЧЕНІ: ЛЮДИ, ЯКІ ВЕДУТЬ БЕЗЛАДНЕ СТАТЕНЕ ЖИТТЯ, ЧАСТІШЕ ПОТЕРПАЮТЬ ВІД ДЕПРЕСІЇ

Американські вчені провели дослідження, яке виявило, що молоді люди, які ведуть безладне статеве життя, частіше потерпають від депресії, повідомляє «The Daily Mail». У таких людей спостерігаються завищені показники як загальної тривожності, так і соціальної тривожності зокрема, заявили вчені.

Це довело опитування 3900 студентів. Деякі з них займалися сексом з людиною, з якою були знайомі менше тижня. Як пише «The Daily Mail», 11% учасників вступали в такий контакт на протязі місяця.

Доктор Меліна Берсамін з Каліфорнійського університету підкреслює, що потерпають від цього і чоловіки, і жінки. Раніше ж було встановлено, що жінки більш негативно реагують на випадковий секс. Вчені пояснюють це гендерними стереотипами – чоловікам негласно «дозволено» мати більше партнерок. Але насправді негативний ефект спостерігається у ставленні обох статей.

Примітно, що, згідно зі статистикою, дівчата частіше вступають в безладні статеві стосунки, якщо вони вживають наркотик з конопі. Так, за даними Центру поведінкової та профілактичної медицини госпіталю Міріам, студенти, які на першому курсі курили марихуану, легше відважувались на сексуальний контакт.

Висновок очевидний: один партнер на все життя – найкращий вибір. Це саме те, що для людини передбачив Бог.

ПРОТЕСТИ ПРОТИ ЗОЛОТОДОБУВАННЯ В ОКОЛИЦЯХ АФОНУ

Грецькі агентства церковних новин «Ромфея» та «Амен» повідомляють, що представники афонського чернецтва приєдналися до боротьби жителів поблизького міста Іріссоса проти золотодобування в цій місцевості. Про це в імені Священної Епістасії заявив о. Никодим, який також повідомив, що делегація афонських ченців передасть також листа Священної Епістасії прем'єр-міністрові Греції Антонісу Самарасу з проханням про звільнення двох затриманих місцевих жителів, які влаштували підпал у місцевості Скур'єс, де компанія «Грецьке золото» планувала свої роботи. Їхні дії були визнані владою «терористичними і політичними». Священники Епістасії ручаються за арештованих, оскільки афонські ченці добре знають їх особисто.

Щоби залучити громадськість до проблеми розробки золота в околицях Іріссоса, мешканці навіть неодноразово перекривали дорогу, що веде на Афон.

ПРО ПАПУ І ПРО ПАТРІАРХАТ

Виходячи з останніх подій в Україні, кореспондент поцікавився про реакцію на них Папи, бо, мовляв, дуже вже обережно понтифік говорить про Україну. На ці закиди наш Патріарх сказав наступне:

«Гадаю, у вас помилкове враження. Чому? Тому що Папа достатньо багато говорив про Україну. Але очевидно, що він говорить так, як личить Вселенському Архиєреєві. Він не може давати оцінку тим чи іншим конкретним діям тої чи іншої влади, уряду. Він висловлюється як Пастир Церкви, в імені Божого народу і Божого людю. Востаннє він говорив дуже чітко і конкретно, якщо пригадати собі передостаннє його слово на молитві «Ангел Господній». Він дуже чітко охарактеризував, у чому полягав внутрішній конфлікт в Україні: що це був конфлікт між владою і громадянським суспільством. Тобто я думаю, що Папа дав дуже відважний і чіткий аналіз всіх тих подій, які ми пов'язували з Майданом. А, з другого боку, Папа закінчив свій виступ поняттям спільного блага, спільного добра, яке є ключовим поняттям соціальної доктрини Католицької Церкви. І думаю, що якщо ми всі разом справді почули би слова Папи, то, можливо, було би легко уникнути багатьох помилок, в тому числі й сьогоднішніх».

Мабуть, буде зайвим говорити, що питання патріархату нашої Церкви є актуальним, тим більше сьогодні, коли позиції інших церковних утворень зазнають поважних деформацій і змін. Питання патріархату постало і цього разу. Ось що пролунало з уст нашого церковного провідника:

«Однозначно, що питання патріархату – це є питання часу. Очевидно, що Господь Бог є Той, Хто встановлює час. Але патріархат хтось не дарує зверху. Патріархат будується. І ті події, які ми пережили і переживаємо, однозначно є будуючими для церковної свідомості, зокрема, коли мова йде про самоорганізацію УГКЦ. Тому

ми вже діємо як патріарша Церква.

Я би не хотів пов'язувати питання патріархату виключно з політично-історичними обставинами. Вони очевидно впливають, але вони не є вирішальними. І визнання патріархату не пов'язано з політичними

тисяч паломників приїхали до Києва з цілого світу, яка присутність світової церковної спільноти відзначила цю подію. Отож, я дякую, що український світ розвивається, організовується. Час ми намагаємось не втрачати, незважаючи на обставини, що на нас можуть чекати у майбутньому».

Церква, яка не мовчить

або кон'юнктурними обставинами чи дипломатичними моментами. Патріархат – це є знак зрілості помісної Церкви, зокрема, східної візантійської традиції. Ну, і ми дозріваємо. Я би сказав, що сьогодні ми набагато зріліші, ніж кілька років тому».

ПРО «РУССКИЙ МІР» ТА ПРО МОВЧАННЯ РПЦ

Інтерв'юер натякнув, що після свого обрання Блаженний Святослав наголошував на розбудові «українського світу». Натомість зараз спостерігаємо активізацію так званого «Русского міра».

Відповідь була доволі простою: «Я думаю, що такі дуже агресивні кроки «Русского міра» і є реакцією на творення українського світу, яке відбувалось дуже активно й успішно, – як на рідних землях, так і по цілому світі. Тому час, на мою думку, був дуже добре використаний. Згадаємо хоча б освячення Патріаршого собору у столиці, яке стало історичною подією в організації українського світу. Пригадаємо, скільки

Проти агресивної поведінки Росії супроти України виступили різні церковні номінації, але чомусь серед тих, хто протестував проти беззаконня, немає Московського патріархату і не чути голосу синоду РПЦ. На прохання прокоментувати цю ситуацію, було сказано так:

«Думаю, що це ознака певної слабкості. Бо завжди, коли Церква надзвичайно близько опиняється біля тої чи іншої владної структури, коли симфонія державно-церковних стосунків перетворюється на своєрідне домінування одного над іншим, тоді, очевидно, Церква стає нездатною сказати правду в усій її повноті в тих чи інших історичних обставинах. І тому я думаю, що це саме те, що ми зараз бачимо. Я би дуже хотів, щоби Православна церква Московського патріархату, Руська православна церква справді віддихнула на повні легені у всій еклезіальній повноті. Тоді вона зможе бути повноцінним

свідком Христової істини без будь-яких кон'юнктурних інтересів, пов'язаних з ідеологією тієї чи іншої влади».

ПРО ДЕМОКРАТІЮ І ПРО ЛЮСТРАЦІЮ

Твердження кореспондента, що наші політики занадто «брудні», а політика занадто «хвора», є справедливим, адже справа стоїть саме так. Тому постає питання, чи УГКЦ вірить у можливість дійсної християнської демократії в Україні?

«УГКЦ вірить у можливість християнської демократії, але ніколи не стане частиною політичного процесу. Ми вже неодноразово говорили, що не підтримуємо жодної політичної партії чи окремого політика. Але ми намагаємось виховати християн, які були би здатні до чесної політики».

А далі Блаженніший Святослав заторкнув питання люстрації, про яку давно і ба-

легітимізували з церковно-морального боку наш уряд. Але влада робить багато помилок, зокрема, кадрових; може, це теж пов'язано з попереднім питанням люстрації. Церква завжди захищає особу. І потрібно дуже делікатно підходити до оцінки змін та діяльності, зокрема, держслужбовців, суддів. Є дуже багато чесних людей, які навіть у такі критичні моменти не здалися. Думаю, для того, щоб сьогодні оновити наше суспільство, треба знайти тих чесних людей. А вони є».

ПРО ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА МАЙБУТНЄ

Повертаючись до нещодавніх подій у Києві, кореспондент запитав: Чи робимо ми сьогодні все можливе і неможливе заради України? На що Блаженніший сказав наступне:

«Підсумовуючи кожен день, ми маємо робити іспит сумління і себе запитувати: чи я все зробив, що міг зробити для України, для свого народу і для своєї Церкви? Такий іспит повинен робити кожний. Бо ми сьогодні дуже спішимо контролювати владу. Так, це треба робити. Але часом не контролюємо себе. Якщо б ми сьогодні хотіли запитали себе: «Як я маю послужити Україні?» – то кожен мав би робити все досконало на своєму місці. Лікар – лікуючи хворих, правоохоронець – борючись зі злочинами, політик – служачи своєму народові, церковний діяч – переживаючи глибоко те Боже Слово, яке він проповідує іншим. Тоді кожний на своєму місці, будучи, перш за все, стовідсотково вимогливим до себе, буде мати моральне право вимагати щось від іншого. Тоді, думаю, що ми разом у солідарності, яку тепер бачимо, будемо дуже добрими будівничими для нашого майбутнього. Але оцінку сьогоднішнім нашим діям дасть колись історія. І відповідь на це запитання – чи ми сьогодні зробили все можливе й неможливе заради України? – скажуть колись наші нащадки».

Опрацював Іван ПЕТРУСЬКО

(Продовження, початок на 1 стор.)

Факти, що свідчать про воскресіння Ісуса Христа

ФАКТ № 3: МОГИЛЬНИЙ КАМІНЬ БУВ ВІДСУНУТИЙ

Першим, що впало в око людям, які прийшли вранці до могили Ісуса, була зрушена з місця могильна плита: камінь, що важив до 2 тонн, був відвалений від входу в гробницю. Про

це згадують всі автори Євангелій.

Усі, хто бачив могильний камінь відразу після Воскресіння, відзначають, що він був не просто відсунутий від входу в гробницю, але знаходився в такому положенні, начебто його підняли і перенесли на-

гору по схилу, віддалік від масивної споруди гробниці. А тепер дозвольте мені поставити запитання: якби учні Ісуса все-таки зважилися прийти до гробниці, обійти навшпиньках сплячих вартових, зрушити могильну плиту і викрасти тіло Ісуса – як, цікаво, вони могли відкотити кам'яну брилу, не звернувши на себе уваги сторожі?

ФАКТ № 4: ЗНИКНЕННЯ ВАРТОВИХ

Вимуштрувані римські вартові втекли, залишивши свою варту. Чим пояснити таку незвичай-

ну поведінку? Відомо, яка сувора дисципліна існувала в римських військах. Юстиніан у своїх записках перелічує різні військові злочини, за які передбачалася страта. Страх викликати на себе гнів начальства і поплатитися життям за промах змушував воїнів ретельно додержуватися кожної букви наказу. Для легіонерів, які провинилися, було передбачено багато способів страти. Солдата, наприклад, могли роздягнути догола і спалити заживо, причому багаття розпалювали його обмундируванням.

Якщо не було зрозуміло, який саме із солдатів допустив промах, витягали жереб, щоб вирішити, хто з них заплатить життям за провину. Зрозуміло, вартові, знаючи про долю, яка їх очікує, ніяк не насмілились би заснути, тим більше – всі разом. Професор Джордж Каррі, фахівець з питань давньоримської військової дисципліни, писав, що страх покарання «спонукав вартових нести варту з неослабною пильністю, особливо в нічний час».

ФАКТ № 5: ПЕЛЕНИ СВІДЧАТЬ

Всупереч усім наведеним доказам, гробниця Ісуса не була зовсім порожня у буквальному значенні цього слова. Учень Ісуса Іван глянув на те місце, де лежало тіло Ісуса, і побачив гробові пелени, які ще зберегли форму тіла і злегка опали, на зразок порожньої лялечки, з якої уже вилетів метелик. Одного цього було достатньо, щоб навести до віри кожного. Але в той момент Іван так і не зміг осягнути

(Далі, на стор. 9)

Нещира молитва

Ідея «Русского міра», про яку ми згадували у лютневому випуску «Мети», останнім часом набуває децю іншого змісту. Це можна зрозуміти зі слів московського патріарха Кіріла Гундяєва, котрі він нещодавно промовляв до своїх вірних у московському храмі Христа Спасителя, де заторкнув питання кризи в Україні. Серед іншого було сказане таке: «Сьогодні всі мої думки там, в Україні, серед нашого віруючого народу, який проходить через найтяжчі випробування. Принаймні, 400 з гаком літ робилися спроби розколоти і розділити «Русській мір». Коли ми говоримо «Русській мір», то не слід трактувати це так, як це роблять наші недоброзичливіці, говорячи про Російську імперію та про Радянський Союз. Йдеться про «Русській мір», мова йде про велику руську цивілізацію, що вийшла з київської купелі Хрищення і поширилася на величезні простори Євразії. Ось ця самотня цивілізація, в основі якої – Православ'я і моральні цінності Православ'я, – понад 400 років не дає спокою тим, хто в цій мирній цивілізації бачить якийсь виклик своїм власним ідейним установам. І ми знаємо, що всякий раз, коли на Вітчизну нашу напали вороги, то головне, що вони хотіли зробити, – це розділити наш народ, і особливо відірвати південні і західні руські землі від єдиного світу».

Мана Гійома Деліа «Carte de Tartarie» (1706 р.). Як бачимо, на той час, ще немає ані Росії, ані «Русского міра», а також «ісконно руських земель». Лише існують Московія і Тартарія.

досі ніхто про нього не говорив і не чув? Якщо ж якийсь «недоброзичливці» трактують цей «мір», говорячи про Російську імперію, то, за словами нашого історика Я. Дашкевича, щойно 22 жовтня 1721 року Московія оголосила себе Російською імперією, а московитів – росіянами.

Що ж стосується Радянського Союзу, про який згадує Кіріл, то сфери його діяльності поширювались чи не на весь світ. Тут і Куба, і Ангола, і В'єтнам, і Афганістан... Тим людям чомусь ніхто тоді не говорив про «Русській мір», а говорилося про світове панування пролетаріату. Так само ніхто не говорив і про «Православ'я і моральні цінності Православ'я», про котрі згадує патріарх, в часи Голодомору, колективізації чи Чорнобильської трагедії. А вже самі ці «досягнення» може за-

писати собі в актив ця страшна імперія зла, яка тепер конає на наших очах.

Наведена вище фраза Кіріла Гундяєва серед іншого пролунала у зверненні до вірних після завершення Літургії Передшеосвячених Дарів у катедральному соборному храмі Христа Спасителя в Москві в п'ятницю другої седмиці Великого посту. А далі було сказано наступне: «Сьогодні на просторах цього світу існують незалежні держави, і ми з повагою ставимося до їхніх суверенітетів, до їхньої готовності та бажання самостійно будувати своє національне життя. Але це не означає, що прагнення до законного суверенітету, до реалізації цього суверенітету має супроводжуватися руйнуванням загального, єдиного духовного простору. І сьогодні ми молимося про те, щоб ніколи

не сталося військових зіткнень між братами, щоб ніколи єдинокровні брати не приносили смерть і руйнування один одному».

Якщо вдатися до календаря, легко можемо спостерегти, що у п'ятницю другої седмиці Великого посту було 14 березня, а Росія, очолювана президентом Путіним, розпочала брутальну окупацію України ще на початку березня. Що мав на думці промовець і як він розуміє поняття «повага суверенітету», судити не нам. Тут можемо навести слова іншого патріарха – Філарета (Денисенка), який у своєму «Зверненні» з приводу російської анексії Криму ствердив: «18 березня 2014 р. керівниками Росії було публічно вчинено порушення трьох заповідей Божих: не кради; не говори неправдивого свідчення на ближнього твого; не бажай дому ближнього твого... (і) нічого, що у ближнього твого (Вих. 20, 15-17). Наслідком збройної агресії російської влади проти України також вже стало кровопролиття – вбивство сепаратистами українського активіста у Донецьку, вбивство кримського татарина та українського військовослужбовця у Криму».

Святий Іван Христитель помер страшною смертю за те, що докоряв цареві Іродові, коли той чинив гріх. Як читаємо вище, сучасний Ірод чинить не один гріх, а щонайменше чотири. На жаль, когось подібного до Івана Христителя тепер нема. Той, хто мав би докоряти – мовчить. Чомусь не сміє перекрити, чи боїться... Натомість проголошує наступне: «Голо-

вна молитва, яку я сьогодні здійснюю, – це молитва про мир в Україні, про світ у відносинах між братами, що живуть сьогодні як в Україні, так і в Російській Федерації. Завжди запорукою цього миру і єдності була наша єдина Церква». Чомусь «єдина Церква» мовчить, коли твориться страшне беззаконня. Мовчить, бо ідея «Русского міра», мабуть, є вищою від Божої правди.

Ось тут, очевидно, і криється розв'язка, що в розумінні патріарха Кіріла являє собою «Русській мір». У своїй проповіді він, зокрема, говорить: «Мова йде про велику руську цивілізацію, що вийшла з київської купелі Хрищення і поширилася на величезні простори Євразії». Думається, що «Русській мір» в розумінні патріарха Гундяєва – це і величезні простори Євразії, де твориться тотальне беззаконня, де ніхто не говорить про «Православ'я і моральні цінності Православ'я», де немає «поваги суверенітету», де вдають, що моляться, але ця молитва – лукава. Але про що найбільше вболіває цей церковний діяч – на цьому «величезному просторі Євразії» повинна бути «єдина Церква», котру, власне, й очолює патріарх Кіріл Гундяєв.

Ось тут ми патріарха розчаруємо, бо воля Божа є вищою від волі патріарха. І не все, про що мріє патріарх, приймає Господь Бог. І накінець: патріархи приходять і відходять, а правда Божа – вічна.

Іван ГАЛІМУРКА

(Продовження, початок на 1 стор.)

того, що сталося.

Отож, послідовники Ісуса були найбільше вражені навіть не стільки спустілою гробницею, скільки спустілими пеленами, які зберегли форму і положення тіла.

**ФАКТ № 6:
ОЧЕВИДЦІ
ПІДТВЕРДЖУЮТЬ
ЯВИЩЕ
ВОСКРЕСЛОГО ІСУСА**

Після цих приголомшливих подій воскреслий живий Христос кілька разів з'являвся людям. Вивчаючи історичну подію, важливо знати, чи були живі учасники й очевидці даної події, коли з'явилося літературне джерело, що оповідає про нього. Мати таку інформацію особливо корисно, якщо ми хочемо підтвердити достовірність джерела. Якщо кількість очевидців події значна, то можна вважати з великим ступенем імовірності, що вона дійсно відбулася.

ПОНАД 500 СВІДКІВ

Під час обговорення

свідчень про Воскресіння часто залишають поза увагою кілька важливих обставин, і насамперед той факт, що очевидців цієї події було дуже багато.

Одним з перших про явище воскреслого Христа згадує Павло. Звертаючись до читачів, апостол говорить про загальновідомий факт – появу воскреслого Ісуса перед більш, ніж п'ятьмастами очевидців. Павло нагадує, що більшість цих очевидців – ще живі і можуть підтвердити сказане ним. Доктор Едвін Ямаучі, професор історії Оксфордського університету, підкреслює: «Посилання на те, що більшість з «п'ятисот братів», що бачили воскреслого Христа, ще живі, додає величезну вагу спискові свідків Воскресіння як історичному доказові. По суті, апостол Павло говорить: «Якщо ви не вірите мені, можете запитати у них». Подібна заява, зафіксо-

Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа. Сучасна ікона

вана в документі, надійність якого загальновізнана, і який написаний не більш, ніж через 30 років після події, про яку йде мова, являє собою найбільш переконливе свідчення для тих, хто сподівається довідатися про те, що відбувалося дві тисячі років тому».

**СВІДКИ
ЗІ СТАНУ ВОРОГІВ**

Ще одним вирішальним аргументом на користь Нового Завіту варто вважати той факт, що воскреслий Ісус з'являвся людям,

що вороже ставилися до Нього, а також людям невірним і байдужим до Нього.

Постійно доводиться читати і чути, що Ісуса бачили живим після Його смерті і поховання лише Його друзі і послідовники. Користуючись цим міркуванням, багато хто намагається відвернути нашу увагу від величезної значущості багатьох інших свідчень такого роду – порожні слова, що не заслуговують серйозної критики.

Жоден письменник, дослідник чи просто хоч трохи обізнана людина не назве Савла із Тарсу послідовником Христа. Факти говорять про прямо протилежне. Савло з презирством відносився до Христа і переслідував Його прихильників. Поява Ісуса перевернула все його життя. Павло (тоді Савло) у той час не був учнем Господа; він лише згодом став апостолом, одним з найбільших свідків істини Воскресіння.

Висновки на кшталт: «воскреслий Ісус з'являвся тільки своїм учням і послідовникам» – робляться переважно від протилежного, тобто не на основі фактичного матеріалу, а внаслідок його відсутності. Але висновки, засновані на недостатності інформації, досить ненадійні. З таким же успіхом можна стверджувати, що всі, хто бачив воскреслого Ісуса, увірували і стали Його прихильниками. І жодна людина, добре знайома з фактами, не стане заявляти, що Ісус з'явився «незначній купці людей».

НЕ ТА ГРОБНИЦЯ?

Кірсоп Лейк запропонував теорію, яка полягає в тому, що жінки, які повідомили про зникнення тіла, помилилися дорогою і прийшли не до гробниці Ісуса, а до іншої могили, яка була порожньою від самого початку. Якщо так, то учні, які пішли перевіри-

(Далі, на стор. 11)

На питання відповідає російська служба Радіо Ватикан...

Скільки святих у Католицькій Церкві?

Відповідь: Однозначно і точно відповісти на питання про те, скільки святих у Церкві, практично неможливо. Щоби мати приблизне уявлення про це, можна звернутися до різних списків. У Літанії до святих їх можна нарахувати лише кілька десятків, а перегортаючи календар, дійдемо до декількох сотень.

Список святих можна знайти в «Бібліотеці святих» («Bibliotheca Sanctorum»). Ця енциклопедія складається з 17 томів і розповідає приблизно про 20 тисяч святих. Офіційний список святих і блаженних, яких вшановує Церква, міститься в «Римському мартиролю», але їх там всьо-

го – 9900. Слід також врахувати тих святих, імена яких зазвичай не вказуються: наприклад, 800 мучеників Отранто, пам'ять яких святкується в один день.

З іншого боку, в Книзі Одкровення святого Івана Богослова говориться: «Після цього глянув я, і от – натовп численний, перелічити який ніхто не міг, – від усякого народу, і племен, і людностей, і язиків, стояли перед престолом і перед Агнцем, одягнені в одязі білій, і пальмові віти в руках їхніх». Так що назвати число святих справді неможливо. Святі – це все люди, померлі в дружбі з Господом. І тільки частина з них прославлена Церквою офіційно.

Чому католики і православні по-різному роблять «знак хреста»?

Відповідь: Знак хреста, або хресне знамення, робилося в ранньохристиянській Церкві правою рукою (часто одним перстом) на різних частинах тіла – на лобі, на грудях або на устах (подібно так званому малому хресному знаменню, що католики латинського обряду здійснюють на Месі перед читанням Євангелія).

Хресне знамення поступово сформувалося як знак благословення, і робилося воно по-різному: одним або декількома пальцями або цілою кистю руки. На пам'ятниках іконографії – як на Сході, так і на Заході, – благословляюча рука Ісуса Христа, святих або священнослужителів зображена з витягнутими середнім і вказівним пальцями (що символізує дві природи у Христі – людську і Божественну), в той час як інші три пальці складені разом. Іноді хресне знамення робилося трьома перстами – що символізує Пресвяту Трійцю. Таким чином, форми вчинення хресного знамення були різними, і уніфікувалися вони поступово в рамках окремих традицій. Так що правильно було би говорити не стільки про католицьке і православне хресне знамення, скільки про різні традиції:

так, католики східних обрядів здійснюють хресне знамення так само, як і православні. У всіх традиціях спочатку робиться вертикальний рух рукою зверху вниз, а потім горизонтальний: в одних – зліва направо, у інших – навпаки.

Спочатку на Заході хресне знамення робилося майже так само, як і на Сході: справа наліво, трьома пальцями правої руки. Свідчення цьому можна знайти в тексті Папи Інокентія III «De sacro altaris mysterio». З часом ця практика видозмінилася, і хресне знамення стало робитися зліва направо відкритою кистю руки. Після Тридентського собору (XVI століття) цей жест був зафіксований в документах.

У візантійській традиції (у православних і католиків візантійського обряду) хресне знамення робиться справа наліво трьома пальцями, з'єднаними разом – вказівним, середнім і великим, а два інші пальці при цьому притиснуті до долоні. Три з'єднаних пальці, згідно тлумаченням, символізують нероздільну Трійцю, а два інших пальці – дві природи Христа.

Раніше у візантійській традиції існувала інша форма хресного знамення

– двоперстна. Вона збереглася донині у старообрядців (знак хреста робиться з'єднаними разом вказівним і середнім пальцями, а до долоні притиснуті три інші пальці. Двоперстя і було первинною формою хресного знамення, що прийшла на Русь з Візантії. Згодом греки замінили двоперстя на триперстя, а на Русі двоперстя зберігалося до реформи патріарха Никона в XVII столітті. Старообрядці, які відкидали реформу Никона, двоперстя зберегли.

Цікаво, що в православній літературі знаходимо різні тлумачення символіки хресного знамення. У деяких джерелах стверджується, що дотик до чола означає освячення нашого розуму, до живота – наших внутрішніх почуттів, а до плечей – освячення тілесних сил. Зустрічається і таке пояснення: чоло означає небеса, черево – землю, а горизонтальний рух від плеча до плеча – те, що Святий Дух обіймає все, від краю до краю.

Що стосується католицьких тлумачень символіки хреста, то перш за все вони стосуються самого сенсу вчинення цього знаку. Так, святий Тома Аквінський писав: «Хресне знамення – це знак Страстей Христових, який ми

здійснюємо не просто для освячення або благословення, але для сповідання нашої віри в силу Страстей Господа». Для католика вчинення хресного знамення – в будь-якій його формі, в будь-якому обряді – означає насамперед проголошення приналежності до Христа. Хресне знамення – це також сповідання нашої віри в Пресвяту Трійцю, Отця, Сина і Святого Духа. Воно означає нашу готовність прийняти свій хрест і йти за Господом; щоразу, роблячи знак хреста, ми оновлюємо зобов'язання нашого Хрищення.

Католицький Оглядач

Чи можна виправдати працю в неділю?

Кожен християнин знає про заповідь шанувати святий день. Згідно з навчанням Ісуса Христа, кожен заповідь маємо розуміти в дусі заповіді любові. Існують такі види праці, які

можна виправдати любов'ю до ближнього – служіння для добра іншої людини або суспільства. Так можна сказати про опіку над хворими, чергування у міліції або в пожежній частині.

Однак причиною праці в неділю може стати також прагнення більшого прибутку, і не завжди самого працівника, а працедавця. Тоді пригадуються слова з книги пророка Амоса: «Слухайте це, ви, що раді б бідного пожертви і вигубити вбогих краю, кажучи: «Коли мине той новий місяць, щоб нам продати хліб наш?... Щоб нам купити бідолах за гроші, вбогого за пару капців, продати висівки пшеничні?»

Господь поклявся гординею Якова: Повіки не забуду ані одного з їхніх учинків» (Ам. 8,4-7).

Як раніше, так і зараз, деякі вважають святий день – чи то суботу (євреї), чи то неділю – перешкодою для збільшення своїх прибутків. Хто з працівників відважиться нагадати про своє право на відпочинок в неділю, якщо йому загрожуватиме звільнення? Треба ж родину утримувати! Для прибутку можна не лише змушувати працювати в неділю, але й продовжувати робочий день без додаткової плати, заохочувати працівників до шахрайства й обману, ризикувати їх здоров'ям, а часом

навіть і життям.

Здається, що працедавці – це в основному люди невірні. Тоді було б легше зрозуміти, чому для них фактично не існує третя заповідь Декалогу. На жаль, частина цих працедавців використовує своїх працівників, і ще при цьому встигає вдавати порядних християн і бути на недільній Літургії.

Що ми самі можемо у цьому випадку зробити? По-перше, можемо не приносити прибутку тим, хто змушує до праці в неділю. Тобто, уникати покупок або інших непотрібних дій. Гріх людини, яка працює з примусу в неділю, є легкий, бо вона за це відповідальності

не несе. Найбільшу відповідальність несе працедавець, який хоче мати прибуток навіть за рахунок Божих Заповідей. Але також грішимо і ми, коли стаємо тими, завдяки яким бізнес у неділю є прибутковим. Це не лише гріх проти Бога, коли покупки стають важливішими від Нього. Це також гріх проти любові до ближнього, який через нас змушений працювати в неділю. Якщо не маємо змоги змінити рішення працедавця, який грішить, то хоча б самі не докладаймо до цього руки.

За матеріалами Католицького Медіа-Центру

Чи ти чесний сам перед собою?

«Чесність – це перший розділ у книзі Мудрості»
(Томас Джефферсон)

Великі філософи і мудреці виводять свої висновки з такої істини: «Будьте чесні, а все інше вам додається». Бо вони розуміють, що всі люди прагнуть до заспокоєння потреб любові, свободи, поваги і почуття сенсу життя. Ключ до розуміння людської поведінки знаходиться у найглибших закопелках серця. Треба лиш мати достатньо відваги, аби туди зазирнути.

Однак скільки людей знає, де потрібно шукати? Скільки забули про те, що підказує інтуїція? Часто виявляється, що найважче пізнати власні почуття. Галас довколишнього світу розпошує нас аж до тієї міри, що ми не можемо вслухатися у лагідний, тихий голос, який знає правду в кожній ситуації.

В одному зі своїх листів Томас Джефферсон написав: людині, яка один раз дозволила собі брехню, легше збрехати вдруге і втретє.

Зрештою, обман стає звичкою. Людина обманює безперестанку, а коли каже правду, то світ не вірить її словам. Фальш язика провадить до фальшивості серця і за певний час розбещує його добрі схильності.

Джефферсон старався бути передбачливою людиною, яка турбується про існування народу чесних людей. «Інколи кажуть, що людині не можна ввіряти владу над собою. Чи в такому разі її можна ввіряти владу над іншими?» Це – вражаюча думка, якщо нею сягнути поза свій малий персональний світ.

Хіба, однак, кожний народ не складається з численних малих персональних світів? Як часто ми стинаємо плечима, читаючи про несправедливість, яка існує в нашому – великому чи малому – місті? Чи можу я щось зробити? Чи можу щось змінити? Зрештою, шукання правди – «не моя парафія».

О, та невже?

Одне ми можемо зробити точно. А саме: в кожній ситуації можемо поводитися чесно щодо себе і щодо інших людей.

Якщо ігноруємо свої почуття тільки для того, щоб уникнути обміну думками, або тому, що хочемо бути «круті», то заглушуємо свій внутрішній голос. Заглушуємо правду. За деякий час цей голос узагалі перестає до нас доходити. Хтозна, чи, зокрема, не тому психологи чи психіатри мають стільки праці в сучасному світі?

Ми їм платимо, аби вони допомогли нам відновити контакт із голосом сумління.

Отож, не марнуймо часу. Підкажу вам зараз, в який спосіб можете дізнатися про важливі речі у собі. Візьміть аркуш паперу і поділіть його на дві колонки. По один бік запишіть те, що ви любите в людській природі. Випишіть риси, які викликають вашу повагу: такі, як лагідність, сила, почуття гумору, дипломатичність, любов чи важка праця – все, що зможете перелічити. По другий бік випишіть

рисы характеру, які вас гнівлять: такі як гнів, лінь, брехливість, боягузтво, жорстокість чи заздрість.

А тепер придивіться до обох колонок і дайте собі – з усією щирістю – відповідь на таке питання: «Які з перелічених рис я віднаходжу в собі?» Назвіть добрі риси своєї особистості й замисліться, які реакції вони в вас викликають. Подумайте, над якими ви ще маєте попрацювати. Потім застосуйте до себе вади, перелічені в другій колонці. Старайтеся помітити найдрібніші пороки, навіть якщо ніхто їх не помічає. Замисліться, в яких ситуаціях ці пороки проявляються. Не відкидайте повністю їхнього існування. Не легко-важте ворогом, який чаїть в вас самих, в іншому разі він може підкрастися до вас непомітно, наприклад, під виглядом людей, чиєї компанії ви шукаєте.

Будьте щирі. Тримайтеся правди. Ставтеся з любов'ю до всіх аспектів своєї особистості. Ви – люди, а отже, як у кожній людині, ваше внутрішнє добро проходить процес шукання найпрекраснішої форми вираження. Чесність і вільна воля дозволять вам мати ті риси характеру, які ви зажаєте реалізувати в собі самих.

Людина має в собі силу, яка дозволяє їй бути більшою від будь-якої дріб'язковості, сильнішою за будь-яку слабкість, мудрішою та відважнішою, ніж можна гадати. Кожен носить у собі земне і духовне начало. Насправді важливою є та частина нашої особистості, яка належить Духові. Будьте чесні перед самими собою і перед іншими. Навчіться розпізнавати свою справжню натуру.

Сер Джон ТЕМПЛТОН
З книжки «Універсальні правила життя»,
deon.pl (CREDO)

Закінчення, початок на стор. 1, 8, 9

ти дивне повідомлення, теж прийшли не туди, де був похований Ісус. Можна не сумніватися, що юдейські релігійні лідери, які просили римлян виставити вартових, прекрасно знали, де саме був похований Ісус. А самі вартівці вже точно знали, де їм слід нести варту!

Якби звістка про Воскресіння була наслідком чисто «географічної» помилки, то юдейська влада негайно би пред'явила тіло, розкривши справжню гробницю, і тоді будь-які чутки про Воскресіння були би припинені.

ГАЛЮЦИНАЦІЇ?

Інша спроба пояснити явище воскреслого Христа говорить, що все це були ілюзії, галюцинації Його послідовників. Міркування такого роду не підкріплені жодними психологічними спостереженнями, здатними пояснити появу галюцинацій. Більше того, вони не враховують реальної історичної ситуації. Знову ж: чому влада не пред'явила тіло мертвого Христа, якщо Воскресіння Його було лише ілюзією?

МОЖЛИВО, ІСУС НЕ ВМЕР, А ПРОСТО ЗНЕПРИТОМНІВ?

Кілька століть тому Вентуріні висунув і посилено пропагував ще одну теорію, до якої люблять звертатися і сьогодні. Це – «теорія непритомності», що припускає, що Ісус не вмер, а просто знепритомнів від виснаження і втрати крові. Усім здалося, що Він помер, але пізніше Йому вдалося відновити сили, а учні сприйняли видужання за Воскресіння.

Девід Фрідріх Штраус, скептик, що однозначно не вірив у Воскресіння, завдав смертельного удару «теорії непритомності». «Це неможливо навіть припустити, – пише Штраус. – Напівмертва людина, що визволилася з гробниці, яка страждає від ран і якій дуже важко пересуватися, людина, що переховується, якій необхідні догляд лікаря, перев'язки, відпочинок та відновлення сил, людина, якій усе одно вже залишилося недовго жити, не могла перевітлитися в образ Переможця смерті і могили, Князя Життя, в образ, що став основою всьому

ФАКТИ, ЩО СВІДЧАТЬ ПРО ВОСКРЕСІННЯ ІСУСА ХРИСТА

майбутньому служінню Його учнів!»

МОЖЛИВО, ТІЛО ІСУСА ВИКРАЛИ?

Тепер припустимо, що учні викрали тіло Ісуса, скориставшись сном вартових. Але згадаймо, що послідовники Христа були пригнічені Його стратою, та й взагалі – хоробрістю не відрізнялися. Практично неймовірно, щоб вони раптом набралися сміливості і відважилися обдурити охорону, щоби викрасти тіло Учителя. Подібні заходи були зовсім не в їхньому характері.

Приписувати «вилучення» тіла Ісуса юдейській або римській владі має ще менше підстав, ніж наділяти прихильників Христа невластивою їм завзятістю. Якщо тіло знаходилося в розпорядженні влади, або їм було відоме його місце знаходження, чому ж вони не відповідали апостолам, що проповідували про Воскресіння в Єрусалимі: «Дозвольте, у чому справа? Ми самі вийняли тіло з могили. Ісус не воскрес із мертвих!»

А якщо такий аргумент

звучав непереконливо, то чому вони не показали, де саме знаходиться тіло Ісуса? З якої причини останки не були привезені в Єрусалим на загальний огляд? Одне це поклато б кінець існуванню християнства, покінчило б із ним навіть не в дитинстві, а в самій утробі!

«Існує більш, ніж достатньо підтверджень історичної достовірності Нового Завіту (і, зокрема, «Діянь»). Будь-яка спроба не визнавати цю історичність у наш час являє собою абсурд, навіть якщо критиці піддаються лише деталі. Історики, що займаються Древнім Римом, давно вже використовують Новий Завіт як беззаперечне джерело» (А.Н.Шеруін-Уайт, учений, фахівець з історії Древнього Риму).

ВОСКРЕСІННЯ – ДОКОНАНИЙ ФАКТ

Професор Томас Арнолд, який 14 років був директором Рагбі-коледжу, а потім очолив кафедру сучасної історії в Оксфорді, автор знаменитої «Історії Риму», добре розумів значення

свідчення при визначенні достовірності історичних фактів. Цей знаменитий учений писав: «За багато років я навчився уважно вивчати події, що відбувалися в далекі часи, перевіряючи і зважуючи свідчення усіх, хто писав про них. І мені, як безсторонньому дослідникові, невідомий факт, краще і повніше підкріплені свідченнями найрізноманітнішого роду, ніж факт великого знамення, об'явленого нам Богом – факт смерті і Воскресіння Христа з мертвих».

Брук Фос Уесткот, англійський вчений, говорив: «Якщо розглядати усі свідчення в сукупності, можна сміливо заявити, що не існує історичної події, краще і різноманітніше підтвердженої, ніж воскресіння Христа. Думка про його недостатню достовірність можна пояснити виключно упередженням відношенням, споконвічною переконаністю в облудності Євангелія».

НАЙВАЖЛИВІШИЙ ДОКАЗ: ЖИТТЯ УЧНІВ ІСУСА

Найбільш приголом-

шливим доказом істинності Євангелія є життя ранніх християн. Нам варто запитати себе: що, яка сила змусила послідовників Ісуса йти і проповідувати звістку про воскреслого Господа по всьому світу? Чи приносили їхні зусилля які-небудь видимі блага: авторитет, багатство, більш високе суспільне становище? Якщо так – тоді ми можемо спробувати пояснити їхню поведінку, їх повне, самозабутнє підпорядкування себе ідеї «воскреслого Христа», – матеріальними причинами. Але в нагороду за свої зусилля багато ранніх християн піддавалися побиттю; їх катували і страчували найбільш болісними і жорстокими способами: їх побивали камінням, роздирали леви, розпинали. А вони продовжували жертвувати своїми життями, тим самим вручаючи прийдешнім поколінням остаточний доказ своєї повної впевненості в істинності своєї проповіді.

Milites Christi
Imperatoris

12 порад християнам, які користуються соцмережами

Навіть у віртуальному світі Ви завжди повинні бути «світлом і сіллю».

1. Не реєструйтеся в соціальних мережах одночасно під різними іменами або ніками: це вводить людей в оману, і заплутує Вас самих. Чиніть з іншими так, як хотіли би, щоб чинили з Вами.

2. Не приєднуйтеся до сторінок і груп, які суперечать Вашим християнським переконанням: це може послужити спокусою для невірних. Та й групи, які Ви відзначили, свідчать про ваші особисті інтереси.

3. Не виставляйте відео і фото з елементами інтимного характеру: це говорить про те, що Ви схвалюєте відео непристойного змісту, шукаючи їх на «блудних» сайтах. Такі матеріали можуть підштовхнути Вас або когось іншого до гріха.

4. Не виставляйте особисті фотографії і відео, де Ви зображені в купальнику, плавках або просто в напівголому вигляді: привертати таким чином до себе увагу – гріх. Фотографії подібного стибу належать лише для особистого і сімейного перегляду.

5. Залишаючи записи, коментарі, повідомлення, завжди перевіряйте, чи відповідає це Біблії. За Ваші думки та переконання Ви відповідаєте перед Богом і людьми.

6. Завжди вказуйте правдиву інформацію про себе або не вказуйте взагалі. Помилкова інформація, навіть в інтернеті – обман!

7. Використовуйте час, проведений в соціальних мережах, не тільки для відпочинку, але й для того, щоб нести людям християнську мораль і Євангеліє. Таким чином Ви можете когось наблизити до Бога.

8. Балансуйте час між живим спілкуванням і спілкуванням у соціальних мережах. Живе спілкування має у багато разів перевищувати віртуальне.

9. Не додавайте у друзі людей, які дискредитують Бога і Церкву (тобто людей, які ведуть активну пропаганду проти Божої істини).

10. Переглядаючи чужі сторінки, не заздріть, не висміюйте, не засуджуйте, а навпаки – бажайте людям завжди хорошого. Пам'ятайте: Бог все бачить і скрізь чує.

11. Користуючись соціальними мережами, завжди ставте перед собою певну мету. Таким чином Ви завжди будете використовувати час, а не «вбивати» його.

12. Нехай Ваші фотографії, інформація, замітки, повідомлення, коментарі, захоплення, інтереси завжди свідчать про те, що Ви є образом Божим. Навіть у віртуальному світі Ви завжди повинні бути «світлом і сіллю».

За матеріалами Credo

Бойкот «ВК» і «Однокласникам» оголошено!

У зв'язку з останніми подіями в Україні, а саме агресією зі сторони Російської Федерації, нападом на українські землі, провокаціями, сепаратизмом українофобію у соціальних мережах - ми повинні єднатись в одне ціле від Сходу до Заходу і гідно протистояти агресору.

Хтось може вести ділові переговори, хтось воювати, лікувати, чи просто молитись за нашу Батьківщину у цей непростий для неї час, а команда WEUA 19.03.2014 року оголошує всеукраїнський бойкот російських соціальних мереж «ВК» та «Однокласники». Просимо долучитися всіх небайдужих.

Як долучитись до бойкоту?

1. Ставимо світлинку своєї сторінки «БОЙКОТ ВК та Однокласники».

2. Коли з'явиться український аналог соц. мережі, а саме 31 березня, видаляємо свою сторінку, вказавши причину «Ми за українське — Ми на weua.info»

«Благообразний Йосиф, з дерева знявши пречисте тіло Твоє, плащаницею чистою обвив і ароматами в гробі новім, покривши, положив» (тропар Великої п'ятниці)

Богослуження Великої п'ятниці характеризуються гарними обрядами, зворушливими напівами і глибокими змістом гімнами та стихирами. Головна їхня тема – це муки і смерть Господа нашого Ісуса Христа. «Днезь висить на дереві, – співаємо на 15-му антифоні утрени Великої п'ятниці, – Той, що на водах землю повисив. Вінцем з терня вінчається – Цар ангелів. У ложну багрянцю одягається Той, що небо одягає хмарами. Дістає полицник Той, що в Йордані висвободив Адама. Цвяхами пригвозджений – Жених Церкви. Копієм проколений – Син Діви. Поклоняємось страстям Твоїм, Христе, поклоняємось страстям Твоїм, Христе, покажи нам і славне Твоє воскресення».

В осередку величних відправ і зворушливих обрядів Великої п'ятниці стоїть свята плащаниця. Ця свята ікона Христа в гробі стала складовою частиною обрядів вечірні Великої п'ятниці й утрени Великої суботи. Під час тих відправ ми особливо прилюдно вшановуємо святу плащаницю, бо на ній кривавими літерами виписана історія спасення людського роду. Свята плащаниця говорить нам і про строгу Божу справедливість, і про безконечну Божу любов і безмежне милосердя до нас, грішних.

Тож з уваги на літургійне значення святої плащаниці годиться дещо більше сказати про її історію та обряд покладення.

ІСТОРІЯ СВЯТОЇ ПЛАЩАНИЦІ

Використання святої плащаниці в богослужбах Великої п'ятниці й суботи так, як ми її тепер почитаємо, відносно недавнє, бо має за собою заледве кількесот літ, але своїм походженням вона сягає самої смерті Ісуса Христа. Плащаниця – це ніщо інше, як те простирало чи саван, у якому було завинуте мертве Тіло Христа Господа, коли його покладено до гробу. Східна Церква у відправах Великої п'ятниці й суботи не знала плащаниці майже півтори тисячі літ!

Християни єрусалимської Церкви перших століть почитали у Велику п'ятницю хресне дерево, яке на початку IV віку віднайшла свята Єлена, мати царя Костянтина. Обряд того почитання записала нам паломниця IV століття Сильвія Аквітанська. У її щоденнику паломництва читаємо, що у Велику п'ятницю єпископ в оточенні дияконів сідав на престолі, поставленому на Голготі, де був розп'ятий Христос. Перед ним ставили застелений стіл, а на столі клали святе хресне дерево і напис, що був на хресті. Єпископ держав кінці святого дерева у своїх руках, а вірні один за одним підходили до столу, робили доземний поклін, торкалися хреста й напису своїми чолами й очима, а відтак цілували хрест і відходили.

Звичай почитати святий хрест у Велику п'ятницю перейшов пізніше до грецької Церкви. У Вели-

Свята Плащаниця

ку п'ятницю в часі утрени після 5-го страсного Євангелія, коли співали стихирю «Днезь висить на дереві...», священник або єпископ виносив зі святилища за престольний хрест і ставив його на середині церкви. При співі слів стихирі «Поклоняємось страстям Твоїм, Христе» священник і всі вірні робили три доземні поклони і цілували святий хрест.

Під впливом Східної Церкви почитання святого хреста у Велику п'ятницю в середині VII століття перейшло до Західної Церкви, де практикується і сьогодні.

Під час святої Літургії Східна Церква накриває на проскомидії Чесні Дари великим прямокутним покровом. Цей покров, який називають також воздухом, єрусалимська Церква почала вживати в Літургії за святого Сави Освяченого († 532), творця єрусалимського богослужбового уставу. Святий Герман, царгородський патріарх (713-730), учить, що воздух є символом того каменя, яким Йосиф з Ариматеї прикрив Господній гріб. А за Симеоном Солунським († 1429), воздух – це символ нагого й мертвого Ісуса, якого несуть до гробу. Тому, каже він, на воздусі деколи зображено покладення Христа до гробу. На Великому Вхіді диякон несе цей воздух перед Чесними Дарами. А потім священник накриває ним чашу і хліб на престолі і при цьому тихо відмовляє тропар «Благообразний Йосиф...».

Цей грецький звичай зображати на воздусі ікону Христа в гробі прийшов до нас у XIV віці разом з єрусалимським уставом. І це він дає початок нашій плащаниці.

За приспями єрусалимського уставу, тропар «Благообразний Йосиф» співається також на вечірні Великої п'ятниці й на утрени Великої суботи. Виглядає, що наші побожні предки, співаючи цю похоронну пісню на честь Спасителя, хотіли не тільки пережити її духом, але й очима бачити його ікону зложену до гробу. Тому за тим тропарем спочатку на утрени Великої суботи, а відтак і на вечірню Великої п'ятниці, приходив також через своє символічне значення і воздух – наша перша плащаниця.

У XVI ст. з'являється звичай нести воздух-плащаницю з іконою мертвого Ісуса в час входу з Євангелієм на великому славослов'ї утрени Великої суботи. Вхід закінчувався співом «Благообразний Йосиф...», поклонами і цілуванням воздуха-плащаниці. Після утрени його знову ставили разом з Євангелієм на престол. У цьому столітті воздух з іконою Христа у гробі у нас називається плащаницею.

Обряд почитання святої плащаниці перенесено згодом з утрени Великої суботи на вечірню Великої п'ятниці. Це сталося, мабуть, тому, що тропар «Благообразний Йосиф» у відправах страсного тижня співається перший раз на вечірні Великої п'ятниці.

Тепер на нашій плащаниці, крім ікони Христа в гробі, зображають ще Богородицю, Йосифа з Ариматеї й побожних жінок, що брали участь у похороні Ісуса Христа. А докола плащаниці видніються слова тропаря Великої п'ятниці: «Благообразний Йосиф...».

ОБРЯД ПОКЛАДЕННЯ ПЛАЩАНИЦІ

У наших рукописних уставах до XVI віку нічого не сказано про обряд покладення святої плащаниці, бо вона щойно починала входити у практику. Оскільки свята плащаниця ввійшла до відправ вечірні Великої п'ятниці й утрени Великої суботи не окремим приписом, а звичаєм Церкви, то до сьогодні нема одного обряду покладення плащаниці, бо різні Церкви витворили свої звичаї.

Почитання святої плащаниці в XVII-XVIII ст. стає загальною практикою і звичаєм усієї Східної Церкви.

Обряд виносу й покладення плащаниці, за «Типиком» о. Дольницького, відбувався у катедральних церквах Галичини так: на вечірні Великої п'ятниці, під час співу стихирі на стиховні «Тебе, одіючагося світом яко ризою...», був обхід довкола церкви з плащаницею, яку несли за чотири кінці священники або старші парафіяни. Після обходу плащаницю клали на окремий до того приготований стіл посередині церкви. При кінці вечірні в часі трикратного співу «Благообразний Йосиф...» усі на колінах приступали до святої плащаниці й побожно її цілували. Божий гріб був прикрашений квітами й лампадами, а за ним стояв хрест без Розп'яття з обрусом на його перехресті.

Отець Дольницький згадує також, що в нас, у Галичині, був звичай при обході з плащаницею нести і Святі Тайни, що їх відтак ставили для почитання або на Божому гробі, або на престолі. Він зауважує, що цей звичай узяті від латинської Церкви. Звичай виставляти Святі Тайни при плащаниці є цілком несумісний ні з духом Великої п'ятниці, ні з духом Східної Церкви. Свята плащаниця є якраз символом Ісуса Христа в гробі, тому тут нема місця на прилюдне почитання Святих Тайн. Західна Церква у Велику п'ятницю подекуди усуває Святі Тайни з кивота та лишає його відчиненим на знак, що там нема Христа, бо Він у гробі.

«Типик» А.Микити каже, що на Закарпатті при обході з плащаницею сам священник несе її на своїх плечах і тримає її двома руками на голові, а другий її кінець підтримує двоє людей. Обхід буває тільки один раз.

На Східній Україні й у Росії у Велику п'ятницю на вечірні при співі «Благообразний Йосиф...» тільки виносять святу плащаницю на середину церкви, а сам обхід з плащаницею відбувається при великому славослов'ї на утрени Великої суботи. Під час обходу священник несе святу плащаницю на своїй голові і під нею ще тримає Євангеліє, яке відтак кладуть на плащаницю при Божому гробі. Святу плащаницю, буває, виставляють для почитання аж до воскресної утрени. Перед утреною, після відправи надгробного, плащаницю заносять до святилища і кладуть на престол.

Нема окремого припису, де треба ставити святу плащаницю у воскресну часі. Одні церкви тримають її на престолі до Томиної неділі, а відтак поміщують за престолом на стіні над горним сідалищем. В інших церквах плащаниця стоїть на престолі до неділі Мироносць. У наших церквах плащаниця лежить на престолі аж до віддання празника Пасхи, тобто 40 днів, на знак Христового 40-денного перебування на землі після свого воскресення.

У нашому народі свята плащаниця користується справді великим почитанням і любов'ю. Загал наших вірних дотримується у Велику п'ятницю повного посту і приступає натше до святої плащаниці, наче до святого причастя. До неї приходять не інакше, як на колінах, і то часто – аж від вхідних дверей церкви. Коло Божого гробу, зазвичай, стоїть почесна сторожа наших молодіжних і старших організацій, подекуди навіть цілу ніч з Великої п'ятниці на суботу. Поклоніння святої плащаниці і її цілування для наших вірних – це справді глибоке духовне переживання і нагода відновити свою віру в Христа й любов до Господа, що з любові до нас умер на хресті.

о. Юліян Катрій, ЧСВВ.
«Пізнай свій обряд»

Плануємо не ми – планує Бог

Завжди в будь-якої сучасної людини є плани – на день, на тиждень, на життя. Ми плануємо свої вихідні, свій вечір чи обід, своє майбутнє. І, напевно, не оригінальним буде для нас запитання: а чи плануєте Ви дитину? Не оригінальними будуть і відповіді. Люди звикли самі планувати своє життя. Вони самі можуть контролювати народження дітей, свої вчинки, контролювати інших людей. Кожен покладається сам на себе. І часто серед цієї суєти забуваємо, що «останнє слово» – найважливіше слово – завжди каже Господь.

Я належу до таких-от сучасних людей. Розумію, що на все є воля Божа, але все одно планую, постійно якимось самі думки складаються у плани. Думаю, це не є погано. Але деколи забувається за цими планами, що усім керує Бог і Він знає те, що буде краще для нас, що Господь любить кожного і поганого не зробить для своїх дітей.

Повернувшись до планів. Бо дуже хочу поділитися з Вами своїми роздумами. Хотіла їх написати вже давно, планувала вже два тижні тому, але пишу сьогодні – значить, і в цьому є так, як хоче Бог.

Тільки недавно вийшла заміж. За добру, щирю і люблячу людину. А головне, що для мене дуже важливо, – за віруючого хлопця. Планували маленьке скромне весілля, де мали бути лише рідні і близькі люди, – а вийшла величезна урочистість, яку влаштували батьки. І це було чудово. Не планували їхати відпочивати після весілля – але зовсім випадково в нас відбувся прекрасний «медовий місяць». Якщо згадати, то в житті далеко не все або навіть майже нічого не стається так, як я сама собі запланувала, то...

Отже, так помаленьку дійшла до того, про що хотіла написати. Від самого початку подружнього життя ми з чоловіком вирішили посвятити нашу сім'ю Богові і жити християнським життям. Це стосувалося також і народження дитини. Живемо ми зараз у великому місті, винаймаємо квартиру, зі своїх власних речей в ній маємо хіба що пральну машину та комп'ютер. Після переїзду сюди я відразу ж знайшла роботу, мій чоловік також працює

на хорошій роботі. І починається планування, як, напевно, і в кожній молодій сім'ї – ось за кілька років заробимо грошей, купимо собі квартиру, машину, все необхідне, а тоді подумаємо про народження дитини. І тут...

Я – людина, яка все прораховує, яка, здавалося б, думає на десять кроків вперед. І тут допустилась помилки або просто недорахувала. Це був шок. Напевно, найбільший щодо тих планів, які в мене не збувались. В один прекрасний день (для мене він тоді був напруженим) ми дізнались, що я вагітна.

Я забула про все на світі, тільки одні думки роїлися в голові – як? Я ж цього зовсім не планувала! Яка дитинка?! Ми ж тільки-но одружились! Ми – не готові! В нас немає нічого! Що робити???

Заспокоїлася в обіймах чоловіка, який своєю мужністю та мудрістю допоміг мені подумати виважено, який нагадав мені про найважливіше – на все є Божа воля!

Через кілька хвилин ми вже безмежно любили наше малюсінке малюсінке малюсінке.

А перед тим я просто забула. Забула про Того, Хто є головним у плануванні всього. Я зовсім забула в той момент про Бога, який має відповіді на всі ці запитання та фрази.

«Я ж цього зовсім не планувала?! Яка дитинка?!» Так, ми не планували дитинки – я хотіла кар'єри, хотіла заробляти гроші. Зрештою, я не хотіла відповідальності. Але те, що в мене зараз – нове життя, і те, що я відчуваю, неможливо описати і порівняти ні з чим. Всі мої думки – тільки про дитятко. На мені

Житомир. Мати вбила немовля. На фото: іде розслідування злочину.

зараз велика відповідальність – виносити та народити дитинку, нашу кровинку, частинку мене і мого люблячого чоловіка, нашу маленьку копію. Дитинку, зачату в любові. Хоч зовсім несподівано, але в любові.

«Ми ж тільки одружились!» – і це цілком нормально. Одружені люди створюють сім'ю, чоловік і жінка єднаються у любові для того, щоби з їхньою допомогою Господь створив нову людину. Це так природньо і важливо!

«Ми – не готові! В нас немає нічого!» Цікаво, чи за кілька років, коли би в нас уже була квартира, машина і все інше, чи не захотіли б ми ще чогось? В житті з матеріальних речей завжди чогось бракуватиме. Але в нас є головне – любов. В нас є надія на Бога і впевненість у тому, що Він нам допоможе і не покине. А головне ми маємо – одне одного і дитятко.

«Що робити???» Довіритись Богу, радіти життю, берегти себе, їсти багато вітамінів і просто бути щасливою.

Плануємо не ми – планує Господь.

Скільки ж то є подружніх пар, які взагалі не можуть мати дітей?! Скільки жінок втратили дитятко?! Я хочу в цих своїх роздумах попросити – молитесь до Бога, довіряйте Йому, любіть Його. Моліться до Господа за заступництвом Пресвятої Діви Марії та св. Йосифа...

А скільки подружніх пар, які з дня на день, чи з року в рік відкладають зачаття дитини? Не бійтеся. Якщо дитинка зачалась – то це сталося найбільше диво у вашій сім'ї та й, напевно, на всій землі. Це – неймовірне щастя! Дякуйте і молитесь.

Багато подружніх пар запобігають зачаттю дитини нехристиянськими методами. Скільки-то жінок вбивають ненароджених дітей? І за них треба молитись. Просити у доброго Бог навернення та прощення.

Господь знає, що є кращим для кожного.

Ввечері цього прекрасного дня на Службі Божій щиро дякувала Богу. Святе Причасття я вже приймала не сама: нас – двоє

Catholic media-center

Фемен – секта?

Одна з активісток скандально відомого руху «Фемен» Аліса (ім'я змінене) покинула організацію, пробувши там півтора року. Колишня учасниця ділиться «розчаруванням», яке пов'язане з «неорганізованістю» і «дискримінацією» в русі, а також тим, що «феміністичні принципи групи не діють всередині спільноти».

Також було зазначено, що учасникам намагалися нав'язати єдиний спосіб мислення і перебудувати свідомість людей. «Ти вже не існуєш як особистість. Ти думаєш не як людина, а як частина групи, що жадібно поглинає все, чого тебе навчають...». Основні принципи завчались до автоматизму. Поступово людина вже не здатна критично мислити, а той, хто не хоче підкорятися правилам, поступово «за власним бажанням» залишає рух.

У своїй розповіді екс-активістка зазначає, що не мала особистої свободи. «Завжди потрібно бути готовим виконати наказ. Не важливо, чи ти маєш роботу і особисте життя. Виступаючи на суспільний загал, рух феміністок здійснює боротьбу з позицією підпорядкування жінок в патріархальній системі. А насправді – ти не маєш жодної свободи».

Незважаючи на зовнішню ідеологію, серед учасниць руху немає взаємоповаги. «Лідери ставляться до новозавербованих зневажливо, як до гарматного м'яса. Жодної довіри до інших немає. Почуваєш себе річчю, якою спочатку користуються, а потім про твоє існування забувають. Це все спричиняє те, що поступово ряди учасниць зменшуються».

Як би там не було, Аліса не кається, що належала до цього руху, а просто є розчарована.

Депутат однієї з французьких партій Жорж Фенеш вже вимагає заборони діяльності руху через прийняті ним методи діяльності. Також було надіслано звернення до комісії з питань боротьби з сектантством з проханням висловити свою оцінку діяльності руху «Фемен», адже поведінка учасниць є спробою зазіхання на основоположні цінності французької держави. За словами Жоржа Фенеша, рух використовує у своїй діяльності сектантські методи: серйозні порушення суспільного порядку, розпал ненависті до релігії і світської держави, застосування зброї, осквернення храмів, погрози.

За матеріалами Иносми.ру

КНИГИ ПРО ТЕ, ЯК ДІТЯМ ПОМІНЯТИСЯ СТАТЯМИ

У Латвії за замовленням уряду цієї країни видано книги для дітей про т.з. «рівноправ'я статей», що пропонує дівчаткам на якийсь час стати хлопчиками, а хлопчикам – дівчатками. Книжки, що стали перекладом данського оригіналу, створеного на замовлення Міністерства з рівноправності Данії, називаються «День, коли Карліс був Карліною» та «День, коли Рута була Ріхардом» і були профінансовані й рекомендовані Міністерством добробуту Латвії. Власті Латвії вирішили, що ці дві розповіді «допоможуть позбавитися від закостенілих уявлень про здібності, уміння і поведінку, властиві хлопчикам і дівчаткам». Книга призначена для дітей дитячих садків.

У відповідь на публікацію пропаганди содомії та статевих збочень серед дітей 54 громадські організації країни різко виступили проти ініціативи властей, заявляючи, що це може негативно позначитися на незміцній психіці дітей, і вже надіслали вищим посадовим особам держави листа. «Суспільство виступає за таку освіту в садках, при якій поважається особа дитини, статева ідентичність та залучення батьків до процесу навчання. Цілком зрозуміле обурення багатьох членів суспільства у зв'язку з необґрунтованими експериментами над психікою дітей в тих випадках, коли в дошкільних закладах пропонуються методи і навчальні посібники, які не схвалили вчительські організації», – сказано в документі. Представники організацій також визнали за необхідне негайно заборонити поширення і читання дітям згаданих книг

За матеріалами: www.kavkazcenter.com

Історія Церкви

КИЇВСЬКА ЦЕРКВА ВІЗАНТІЙСЬКОГО (СХІДНОГО) ОБРЯДУ

(Продовження,
початок у попередніх числах газети «Мета»)

5. УТВОРЕННЯ КОНФЕСІЙ В УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ КИЇВСЬКІЙ ЦЕРКВІ

У 1619 році з Москви після вибору і благословення московського патріарха Філарета до Києва приїхав Єрусалимський патріарх Теофан з особливою місією – утворення антиунійної ієрархії. Завдання непросте, небезпечне і ризиковане в загалом унійній Україні на теренах Польсько-Литовської держави.

Зустріч патріарха та його охорону під час перебування і діяльності останнього в Україні забезпечив гетьман Запорізького війська Петро Конашевич-Сагайдачний. Він був родом із Самбора Перемиської єпархії, вихованець Острозької академії, видатний військовий діяч. Тим самим гетьман Сагайдачний став причетним до створення непотрібної в Українській Церкві конфесійності, яка принесла, приносить і ще буде приносити шкоду загальноукраїнським інтересам. Великі люди, на жаль, іноді роблять великі помилки. Про це теж треба говорити, щоб не повторювати їх.

Царгородський патріархат продовжував претендувати на Київську митрополію і після унії. За тодішніми державними законами, згоду на висвячення єпископа давав король, а хто порушував цей закон, того виганяли, а майно конфісковували. Патріарх пішов на порушення закону в чужій державі, оскільки висвячував таємно, вночі, при закритих вікнах, без гучних співів. В Києві він висвятив таємно на митрополита ігумена Михайлівського монастиря Йова (Івана Борецького, родом з міста Бірчі Перемиської єпархії), на Перемиського єпископа – ігумена Київського братського монастиря Ісаю Копистенського, на єпископа Полоцького – Мелетія Смотрицького, на єпископа Володимирського і Берестейського – Йосифа Курцевича, на єпископа Луцького – Ісаакія Борисовича, на єпископа Холмського – Паїсія Іполитовича.

Весною 1621 року патріарх Теофан повідомив московського патріарха Філарета, що благополучно виїхав з України. Все таємне стало відомим, коли новообрані єпископи почали вимагати від короля і Союму затвердження своїх прав. Король і Соїм були обурені втручанням чужого патріарха у внутрішні справи держави, але ніяких санкцій до обраних не застосували, оскільки їх підтримали козаки, з якими перед можливою війною з Туреччиною змушені були рахуватися. Таким чином, вперше Київська Православна Церква, як єдине духовно цілісне тіло, була таємно організаційно поділена зовнішніми антиунійними силами. Київ вперше за час існування християнства від 988 року має двох православних митрополитів – української унійної помісної незалежної канонічної Православної Церкви і неунійної, неканонічної Православної Церкви. Отже, 1620 рік можна вважати початком неофіційного («підпільного») утворення конфесій в Київській Церкві. Мета антиунійних сил – зовнішніх і внутрішніх – була досягнута. Утворення конфесійності призвело до антиунійного протистояння і навіть убивства унійного єпископа Йосафата Кунцевича в місті Вітебську у 1623 році.

У 1631 році помирає неунійний митрополит Й.Борецький. Наступником його стає Перемиський єпископ Ісає Копистенський – ворог унії. Він один із перших започаткував тісне зближення з Московським патріархатом, що не дуже тішило Вселенський патріархат у Туреччині та Польщу – потенційних і

(Далі – у колонці на 15 стор.)

Як поводитися у храмі

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

Якщо є такий звичай, то після одягання священник подає новоохрещеному або хресним батькам запалену свічку. При цьому промовляє такі слова: «Прийми оцю горючу свічку і старайся у всьому житті своєму просвічуватися світлом віри і добрих діл...».

• Як хрестять в небезпеці смерті?

У небезпеці смерті требник (богослужбова книга) приписує новонароджене дитя одразу охрестити, занурюючи його в воду (або поливаючи) тричі, мовлячи такі слова: «Хрещється раб Божий (ім'я) в ім'я Отця. І Сина. І Святого Духа». Якщо небезпека мине, то священник доповнить таке хрещення таїнством миропомазання та відповідними молитвами. Того, хто вийшов з дитячого віку, в небезпеці смерті можна охрестити, якщо він якоюсь мірою обізнаний з істинами християнської віри і якийсь чином виявив бажання прийняти хрещення.

• Яким чином має відбуватися хрещення: через занурення чи поливання водою?

Згідно з традицією перших віків християнства, хрещення відбувається через занурення у воду. Занурення якнайкраще передає суть хрещення – смерть старої грішної людини і нове народження у Христі. Літургійні книги також приписують хрестити через занурення, хоча й допускають хрещення через поливання водою. В останніх століттях цей спосіб хрещення витіснив занурення, але тепер знову існує тенденція відновити втрачену первісну традицію. В інструкції Конгрегації у справах Східних Церков сказано, що «обряд повинен бути повним і здійснюватись через занурення». Однак з огляду на практичність, повсюдне повернення до давнього звичаю, напевно, відбудеться ще не скоро.

ТАЇНСТВО МИРОПОМАЗАННЯ

Як апостоли отримали Святого Духа в день П'ятдесятниці, так і в таїнстві миропомазання ми стаємо «помазаниками» Святого Духа. Апостол

Петро, наголошуючи на священному характері того, що дає це помазання Божому народові, пише: «Ви ж – рід вибраний, царське свяцтво, народ святий...» (1 Пт. 2, 9). Таїнство миропомазання звершують одразу після хрещення, отож можна не зауважити, де завершується одне таїнство і починається наступне. Промовляючи відповідну молитву, священник помазує миром частини тіла новоохрещеного при словах: «Печать дару Святого Духа. Амінь». Вірні відповідають співом: «Ви, що в Христа хрестилися, у Христа зодягнулися». Далі звучать читання Апостола та Євангелія, в яких йдеться про хрещення як нове народження в Христі.

• Як довго не можна змивати/втирати сліди миропомазання?

Давня традиція приписувала новоохрещеним ходити в білому одязі аж до восьмого дня після хрещення. Цього дня вони приходили в храм, де священник здійснював над ними спеціальний обряд і омивав залишки святого мира. Тепер миро омивають одразу після помазання, але народні звичаї беруть пам'ять про давній порядок і тому існує традиція не купати дитя аж до восьмого дня після хрещення.

• Для чого обходять з охрещеним довкола тетраподу?

Існують деякі традиційні обряди, які пов'язані з хрещенням. Один із них – це обхід з новоохрещеним довкола купелі або тетраподу. Його по-

ходження пов'язують із тим, що колись хрещення відбувалося в окремій будівлі – баптистерії. Новоохрещені урочисто зі свічками йшли з баптистерію в храм, де їх очікувала церковна спільнота, щоб разом звершувати пасхальну літургію. Згодом, коли стали хрестити головним чином малих дітей, такий звичай згас, а натомість виникла практика обходу довкола хрестильної купелі чи тетраподу. Однак і тепер, коли звершують цей обряд, то вірні співають: «Ви, що в Христа хрестилися, у Христа зодягнулися». Ці слова, які на Великдень співаємо замість трисвятого, нагадують про зв'язок хрещення з Христовим воскресінням.

• Що це за обряд: постриження новоохрещених?

У деяких парафіях при хрещенні зберігся обряд постриження новоохрещеного. Цей обряд, як і омивання мира, належить до обрядів «восьмого дня», які звершували після хрещення. Обряд постриження в багатьох релігіях був обрядом «переходу» з одного суспільного становища в інше. В християнській традиції пов'язують із повним відданням новоохрещеного Богові: «Постригається раб Божий...». Сучасний требник УГКЦ не містить обряду на постриження новоохрещених.

• «Що таке «вивід» і коли та для чого виконують цей обряд?

Йдеться про «Молитву над матір'ю в сороковий день після народження дитини». Згідно зі старо-

давніми звичаями, жінку, яка народила дитину, якийсь час вважали «нечистою». Вже у Старому Завіті щодо цього існували певні приписи. Християнська традиція також забороняла породіллі входити у храм і брати участь у церковних богослуженнях упродовж сорока днів від народження дитини. Після періоду очищення над жінкою у притворі храму відмовляли спеціальні молитви, після яких вона знову могла входити у храм та брати участь у богослуженні. Назва «вивід», очевидно, походить від церковнослов'янського «уведеніє», тобто «введення».

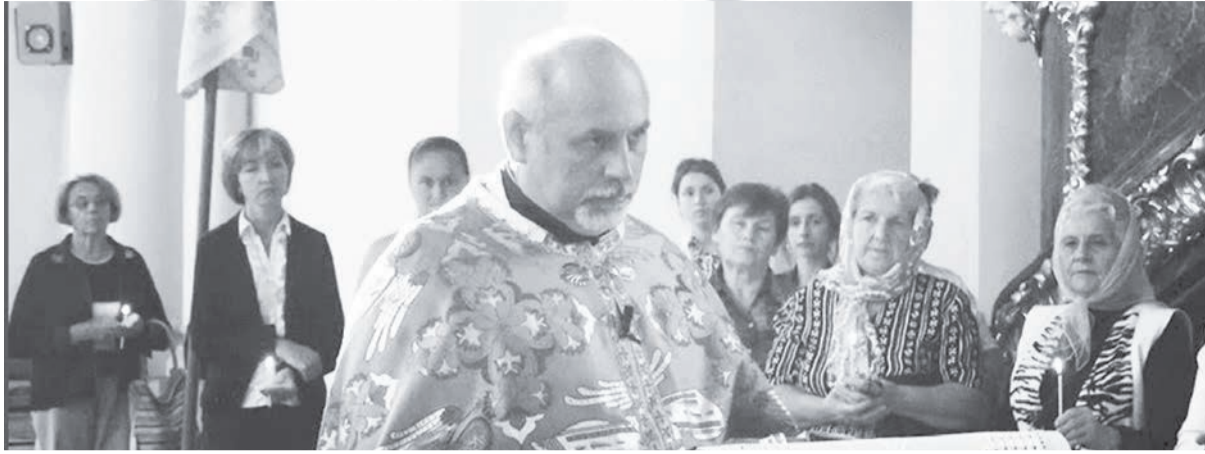
Разом із «уведенням» породіллі відбувається «воцерковлення» новонародженого. Для цього також є відповідні молитви. Через воцерковлення новонароджений стає повноправним членом конкретної церковної громади.

Внаслідок розвитку обряду в сьогodнішній молитві сорокового дня об'єдналися кілька обрядів, які колись звершувалися окремо (зокрема, при хрещенні дорослих). Тепер «очищувальна молитва» над жінкою, «воцерковлення» перед хрещенням і «приведення» в храм новоохрещеного об'єднані в одному обряді. Дехто в такому поєднанні вбачає наголошення на єдності матері й дитини, коли вона ще не здатна існувати без матері, а тому «становить один об'єкт благословення, освячення і молитви».

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ У ЖИТТІ МИРЯНИНА

ЕКТЕНІЯ ПРОХАЛЬНА

Словами: «Словнім молитву нашу Господеві» священник розпочинає прохальну екстенію, яка складається з двох частин.

В першій частині цієї екстенії священник закликає вірян у храмі помолитися за чесні Дари, котрі лежать на престолі, адже невдовзі хліб і вино, перемінюючись у Пресвяті Тіло і Кров Ісуса Христа, стануть Святими Дарами, які ми принесемо Богові, як безкровну Жертву, і щоб ця Жертва була приємна Йому. Молимося за храм, щоб ми мали, де цю жертву приносити і за тих, хто є у храмі, щоб вони були стійкими у вірі та побожності, вільними від усякої журби, тілесної та духовної нужди, адже тоді ця молитва вознесеться до неба. Віряни долучаються до кожного заклику священника помолитися і співають: «Господи, помилуй». Далі священник тихо промовляє молитву принесення, в якій просить Бога почути наші молитви і зробити нас спроможними принести Йому Дари та Жертви духовні за наші гріхи, і щоб були вони Йому благоприємними, і щоб зійшов Дух благодаті Його на ці Дари, присутніх у храмі віруючих і на всіх людей.

Після цієї молитви священник виголошує прохання до Бога з другої частини цієї екстенії – шість прохань про різні ласки, які хочемо отримати завдяки Жертві, яку принесемо Господу Богу:

- щоб допоміг нам прожити цей день у досконалому, тобто без гріха й у спокої;
- щоб послав нам ангела-хоронителя, який правильно наставляв би нас на праведну дорогу, та охороняв нашу душу і тіло від усякого зла;
- щоб пробачив нам наші гріхи і провини та не карав суворо нас за них;
- щоб дарував нам усе добре і корисне для душі, а не те, що підсолоджує наші згубні пристрасті, і щоб усі люди жили та трудилися у мирі між собою, а не у ворожнечі й боротьбі;
- щоб допоміг нам провести подальше наше життя з чистим сумлінням, а також у покайній за скоєні гріхи;
- щоб дав нам змогу без відчуття фізичного болю, гідно та достойно померти і як християнам перед смертю зберегти душевний спокій, висповідатися та причаститися Тілом і Кров'ю Христовими, а також, щоб могли на страшному Христовому суді дати достойну відповідь, коли Він запитає нас про наше земне життя.

Віряни долучаються до кожного прохання, що виголошує священник

у цій екстенії, і співають: «Подай, Господи».

На цьому закінчуються наші прохання. Однак священник як після великої, так і малих екстеній виголосом: «Пресвяту, пречисту, преблагословенну, славу Владичицю нашу Богородицю і приснодіву Марію, з усіма святими пом'янувши, самі себе, і один одного, і все життя наше Христу Богові віддаймо» знову закликає віруючих у храмі віддати себе Богові, прикликаючи Пречисту Діву Марію та всіх Святих допомогти нам потрапити під Божу опіку та отримати усі ці милості, які ми так гаряче просимо у Бога в цій екстенії. Віряни підтримують цей заклик, співаючи: «Тобі, Господи» (Господи, це раз просимо Тебе – візьми нас усіх під Свою опіку, збережи нас).

Після цього священник виголосом: «Щедротами єдиного Сина Твого, що з Ним благословенний єси, з пресвятим, і благим, і животворним Твоїм Духом, нині, і повсякчас, і на віки вічні» запевняє Бога, що виконання усіх цих прохань ми очікуємо лише від Бога Отця через Єдиного Його Сина – Ісуса Христа та за допомогою Святого Духа, яким навіки належить однакова слава. Віряни долучаються до цього співом: «Амінь» (так, ми сподіваємося усього цього через щедрю жертву Сина Божого).

«СИМВОЛ ВІРИ»

Дари (спеціально приготвлені під час Проскомидії хліб і вино) незабаром будуть чудесним способом перемінені у правдиві Тіло і Кров Ісуса Христа, і буде принесена жертва Богові. Щоб гідно приготуватися до цього, ми вже просили Господа Бога про чистоту серця, Херувимською піснею спонукали себе відкинути будь-які думки про земні речі, а у прохальній екстенії ми розповіли Господу Богу про наші бажання, заради яких приносимо цю жертву. Однак для гідної участі у жертвоприношенні, нам ще потрібні душевний спокій та любов до Бога і до ближнього. І тут священник благословляє рукою віруючих у храмі зі словами: «Мир усім» (життя мирного і в злагоді з усіма). Цим благословенням він не лише хоче вселити це в наші серця. Віряни відповідають священникові співом: «І духові твоєму», тобто бажать і йому такого ж життєвого спокою та любові.

Далі священник виголосом: «Возлюбім один одного, щоб однодумно визнавати» уточнює, що для того, щоб жити в злагоді з усіма і з любов'ю до Бога, потрібно «любити один одного». Якщо не любимо

один одного то і молитися до Бога не можемо, адже написано: «Бо той, хто не любить брата свого, якого бачить, як може любити Бога, Якого не бачить?» (1 Ін. 4, 20). Віруючі у храмі, якби доповнюють це уточнення, співають: «Отця, і Сина, і Святого Духа, Трійцю єдиносущну і нероздільну» (тобто визнати треба християнську віру – віру в Трійцю єдиносущну і нероздільну, адже вона об'єднує всіх).

Таким чином, засвідчивши свою любов до Бога і до ближнього, ми повинні ще визнати віру в Пресвяту Трійцю, оскільки від визнання чи невизнання Триєдиного Бога (Отця, Сина і Духа Святого) залежить бути чи не бути християнином. Річ у тому, що в існуючих світових релігіях (Християнстві, Ісламі, Іудаїзмі, Буддизмі, Даосизмі тощо) тільки християнська релігія передбачає віру не просто в Бога, а в Бога у трьох Іпостасях – Бога Отця, Бога Сина та Бога Духа Святого.

Виголосивши слова: «Двері, двері в премудрості будьмо уважні», священник і віряни промовляють «Символ Віри», чим визнають свою віру у Триєдиного Бога – Святу Трійцю. Під час цієї молитви священник двома руками підносить «воздух» над Святими Дарами та рухає ним уверх і вниз, що символізує віяння благодаті Святого Духа.

Чому ж священник перед початком молитви говорить про двері? Це залишилося ще з тих часів, коли людей за віровизнання християнства переслідували, катували та навіть убивали, і вони були змушені відправляти Службу Божу таємно. Тож боячись, щоб до церкви не прокралися невірні та не стали на перешкоді їхньої спільної молитви, вони охороняли вхідні двері церкви. А незадовго до найважливішого моменту Літургії – жертвоприношення, священник (боячись, щоб ніхто не збезчестив приготвлені Дари) звертався до тих вірян, що стояли біля вхідних церковних дверей, щоб вони були уважнішими.

Тепер подібних випадків немає, і ніхто не перешкоджає принесенню жертви Богові за християнським обрядом. Однак ці слова збереглися досі для того, щоб ми не забували про ті страшні давні часи, коли переслідували християн, які незважаючи ні на що, сміливо визнавали свою святу віру і навіть проливали за неї свою кров.

Далі – у наступних числах газети «Мета».

Богдан КУДЕРЕВКО

реальних конкурентів, які прагнули панування над Україною. Одночасно польські державні діячі і Костел були дуже невдоволені національним напрямком Української Унійної Православної Церкви (УУПЦ). Поляки розглядали унію не з релігійно-церковної точки зору, як вказував єпископ Андрій Сапеляк (Аргентина), а з політико-державницької, бо з'єднання з Римом ставило український народ та Церкву у Польському королівстві на рівні з польським. А це суперечило інтересам Польщі, яка хотіла сполонизувати українців через перехід на латинський обряд.

В 1632 році на престол Польщі вступає молодий король Владислав IV, який, на протидію УУПЦ, визнає українську неунійну Православну Церкву (УНПЦ) і дає згоду на обрання для неї нового митрополита (не промосковського). З листопада 1632 року кандидатом на митрополита замість І.Копистенського запропонували архимандрита Печерської лаври Петра Могили – молдованина по батьківській та угорця по материнській лінії, колишнього офіцера польської армії, учасника битви проти турків під Хотином, де він позайомився з П.Сагайдачним і з його, мабуть, допомогою став ченцем у Печерському монастирі. Через тиждень, 10 листопада 1632 року, король Владислав затверджує його кандидатуру на митрополита, а після коронації, на початку 1633 року, надає йому офіційно «привілеї на Київську митрополію». З квітня 1633 року Царгородський (Константинопольський) патріарх Кирило, намагаючись повернути свій вплив на Україну та зменшити вплив Московського патріархату, дає Петру Могили патріарше благословення і «сакру». Вибір Петра Могили на митрополитичий престіл був офіційно увінчаний урочистою хіротонією в Томину неділю 1633 року Волоським митрополитом (з батьківщини П.Могили) в присутності інших архиєреїв та духовенства в Успенській церкві у Львові, де Львівський єпископ на той час ще не підписав Берестейської унії (точніше, спочатку підписав, а потім відмовився).

Після висвячення Могила їде до Києва, де вже є неунійний православний митрополит, призначений Єрусалимським (не Царгородським) патріархом, – Ісає Копистенський, який симпатизував Московському патріархату.

Козаки, малоосвічене духовенство, чернь не розуміють складної політичної боротьби за вплив на Україну трьох могутніх держав: Польщі й Туреччини з однієї сторони та змушеного Московського царства (Росії ще тоді не було) – з другої сторони, а тому підтримують Копистенського. Щоб вийти з цього становища, воєвода Києва, відомий діяч Адам Кисіль (якого Іван Франко називав «українським шляхтичем, якого кости обросли польським м'ясом») та інші поїхали до козаків і переконали їх, що їхнім духовним наставником повинен бути Петро Могила. Після цієї акції-допомоги Петро Могила займає престол митрополита УНПЦ та переходить під юрисдикцію Царгородського патріарха. З цього часу УНПЦ офіційно стає канонічною, яку визнає польський уряд та Вселенський патріарх. Усунений з престолу Копистенський звертається зі скаргами на Могили до Москви і Варшави, але безуспішно.

Тим часом Петро Могила відбирає в Києві від УУПЦ (митрополита Й.Рутського) храми Святої Софії, Св. Василя. Отже, 1633 рік можна вважати офіційним канонічним закріпленням конфесійності в Київській Церкві з двома канонічними митрополитами – Йосифом Вельямином Рутським (УУПЦ) і Петром Могилою (УПЦ), хоч другий митрополит і його канонічність суперечать заповіту Христа: «Хай всі будуть єдино» (Ів. 17, 21) і «..на цьому камені збудую Церкву Мою» (Мт. 16, 18) – не Церкви, а лиш одну Церкву. Мета Варшави досягнута – послаблена єдність серед українських християн через штучне утворення конфесійності, яка часто є джерелом непорозуміння і взаємного поборювання самих себе.

І все ж варто визнати, що Петро Могила – людина висококультурна, з європейською освітою, – зрозумів наприкінці життя, що УУПЦ і УНПЦ повинні об'єднатися в єдиному українському патріархаті в Києві, про що він вів таємні переговори з митрополитом Й.Рутським – також високоосвіченою яскравою особистістю. На жаль, ця благородна мета до сьогодні не досягнена...

(Далі – у наступних числах «Мети»)

Микола ВИТРИХОВСЬКИЙ,
Лауреат Державної премії України
в галузі науки і техніки

Виявлено дев'ять нових «кумранських рукописів»

текстів Тори та юдейських літературних творів, датованих тисячами років тому, є територія біля Мертвого моря – Кумран. Сувої збереглися цілісними завдяки мікроклімату комплексу пустельних гротів та стали ключовим орієнтиром для вивчення біблійних наук. Ці гроти були населені колись спільнотою, щодо якої нині виникло багато теорій.

Зараз експерти особливо зайняті роботою над дослідженнями нових «кумранських рукописів». Відкриття було зроблено відносно нещодавно й оголошене на міжнародному дослідницькому семінарі «Історія гротів Кумрану», організованому факультетом теології в Лугано і скоординованому професором Марчелло Фіданціо. Новину оголосив археолог Йонатан Адлер з Ізраїльського університету «Аріель», який і виявив рукописи всередині тфліну, що зберігався в Ізраїльському музеї в Єрусалимі, у відділі Кумранських артефактів. Матеріал надійшов з гротів «4» та «5», де було знайдено найбільше манускриптів під час розкопок 1952 року, які очолював французький отець-домініканець й за сумісництвом археолог Роланд де Во. Третій тфлін був досліджений Ізраїльським департаментом старожитностей, який використовує спеціалізовану

фототехніку, виявивши, що всередині філактерію знаходяться три сувої. Матеріал є особливо крихким, а тому необхідно бути дуже обережним при перенесенні його з місця на місце. Цей процес займе деякий час.

Безсумнівно, знайдуться й такі, хто старатиметься, при можливості, підкреслити аргументи, що є в літературі з цієї тематики, і стверджуватиме, що Кумран «тримає ключ» до певних таємниць, які перепишуть історію раннього християнства. Але будь-який з таких сюрпризів є малоімовірним, принаймні, наскільки стверджує тфлін. Вони, найімовірніше, міститимуть традиційні тексти Тори та, можливо, деякі рядки з Второзаконня. Але з погляду біблійної археології, саме через це вказаний матеріал і є настільки цінним.

Нове відкриття підтверджує, що пошуки, здійснені свого часу в Кумрані, ще не є повними. Існують тисячі причин, особливо політичного характеру, чому віднайдений матеріал вивчається й досі і чому результати ще не є опубліковані. Іншим важливим аспектом є той факт, що значний прогрес був зроблений через більш ніж 60 років від часу проведення розкопок в кумранських гротах. І зроблено це завдяки новітнім технологіям, які були застосовані.

Дев'ять «кумранських рукописів», що були сховані всередині філактерій, були знайдені під час розкопок ще 60 років тому, але досі їх ніхто не відкривав. Про це повідомили на конференції на факультеті теології в Лугано, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на Католицький медіа-центр. Вони лежали всередині пустельних гротів століттями та залишалися прихованими протягом ще 60 років всередині, загорнуті у тфлін (маленькі шкіряні ящички, для захисту рукописів – прим. перекладача), чи філактерій, що носили побожні євреї під час молитви. Це може стати підґрунтям для сенсаційного відкриття дев'яти нових «кумранських рукописів».

Слід нагадати, що місцем, де в середині ХХ століття було виявлено сотні фрагментів

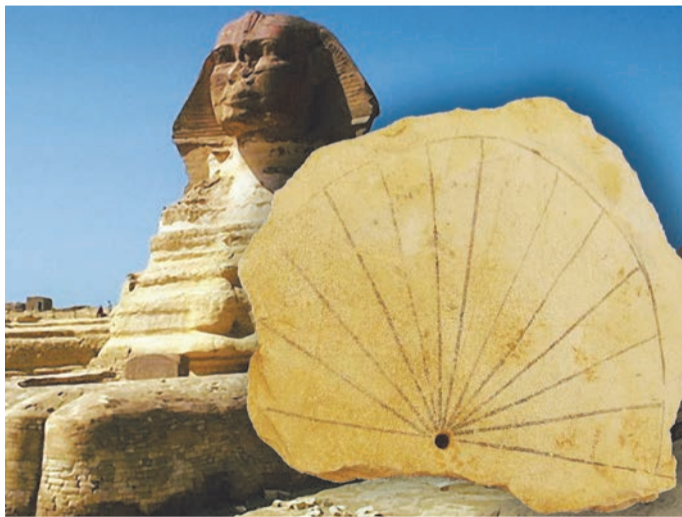
Чому в годині – 60 хвилин, в хвилині – 60 секунд, а в добі – 24 години?

Вся справа – у спадщині, яка дісталася нам від двох великих цивілізацій давнини – Єгипту та Межиріччя.

Річ у тім, що єгиптяни поклали в основу свого обчислювання не число «10», як ми, а «12». Тому й час вони поділили на проміжки за дванадцятірною системою. Спираючись на свої релігійні уявлення, піддані фараонів вважали день і ніч двома різними царствами буття. Поняття дів іще не існувало, а тому на 12 частин ділилися і день (час від сходу до заходу сонця), і ніч (час від заходу сонця до сходу). Тобто спочатку тривалість цих «годин» залежала від тривалості дня і ночі кожної конкретної дати, і лише у дні рівнодення кожна з 24 частин доби мала однакову тривалість.

Вавілоняни виявилися ще майстернішими математиками, оскільки їхня система обчислювання ґрунтувалася вже не на «12», а на «60»!

Шістдесяткова система

пережила великі держави Межиріччя і припала вельми до вподоби древнім грекам. Вчені античності створили на основі числа «60» систему географічних координат: коло поділили на 360 градусів (60x6), кожен градус – на 60 «перших дрібних частин» (на латині – «partes minutae primaе»), а кожну «першу дрібну» – ще на 60 «других дрібних частин» (partes

minutae secundae). Година залишалася найменшою одиницею часу протягом століть, і лише коли з'явився годинник, за допомогою якого можна було відміряти більш дрібні градації часу, з географії і геометрії запозичили хвилини та секунди. Разом з обожнюваним вавілонянами числом «60».

«Моя газета»

Вітаємо ювілярів!

У КВІТНІ Святкують ювілеї!

5-річчя священства – о. Андрій Чорненко (05.04)

50-річчя уродин – о. Юрій Воловецький (12.04)

50-річчя уродин – о. Ігор Маковський (13.04)

50-річчя уродин – о. Роман Небожук (20.04)

45-річчя уродин – о. Юрій Васьків (01.04)

45-річчя уродин – о. Юрій Шаламага (30.04)

40-річчя уродин – о. Микола Мандрик (10.04)

40-річчя уродин – о. Василь Кадило (25.04)

35-річчя уродин – о. Ігор Гарась (02.04)

35-річчя уродин – о. Юрій Дрізд (12.04)

35-річчя уродин – о. Андрій Стадницький (15.04)

ПРИВІТАННЯ

Цими днями наш священник **о. Юрій Воловецький**, адміністратор храму св. Володимира Великого, що у Рудно, відзначає 50-річчя від дня свого народження. З цієї нагоди хочемо привітати свого душпастиря і подякувати йому за чуйне серце, за доброту і постійну підтримку. У тяжкий для нашої родини час Ви, отче, завжди були з нами і сьогодні також випрошуєте ласки у Бога, щоби кріпив здоров'я нашої родини. Бажаємо Вам, отче Юрію, у цей святковий і радісний день щедрого Божого благословення, міцного здоров'я, духовного росту, поваги і розуміння від парафіян, щоби у цей непростий час будівництва нового храму з їхньою допомогою Ви змогли успішно його завершити.

З повагою – родина Дачишиних

Не говоріть мені про ченців, які ніколи не сміються. Це смішно...

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

Один чернець запитав отця Амонія, чому це люди в сучасному світі так багато метушаться. Старець відповідав:

– Вони бігають світом вздовж і впоперек зі страху, щоби не довелося зустрітися з ним лицем в лице.

Мудрість древніх єгипетських ченців виникла радше від їх постійного контакту з землею, аніж від вчених занять чи освіченості. Рідкісним винятком був отець Арсеній. Але навіть він на схилі віку признався якось одному старцеві:

– Багато зусиль я доклав, читаючи книги. Але те, що я в них знайшов, не таке вже й вартісне...

– Що ж, багато хто вирушає вудити форель, але додому приносить лише ревматизм, – відказав на це старець.

Один чернець прийшов до Іллі-Самітника і каже:

– У світі я зустрів одну людину, яка була про себе дуже хорошої думки.

– Будь упевнений, – відповів йому Ілля, – що коли в когось про себе дуже хороша думка, то це – єдина хороша думка, яка у нього є.

Молодий чернець прийшов за порадою до отця Мойсея.

– Отче, – каже він, – я розумію, як можна згрішити руками, очима, вустами чи вухами. Але як можна згрішити носом?

– Якщо пхати його в чужі справи, – відповів старець.

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. (0322) 79-86-93;

тел. (032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6500 примірників, Замовл. №